

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XIV* legislatura · tercer període · sèrie P · número 48

Ple del Parlament

Sessió 25, primera reunió, dimarts 22 de febrer de 2022

Presidència de la M. H. Sra. Laura Borràs i Castanyer

Dossier

TAULA DE CONTINGUT

Manifestació de condol i de condemna de la violència masclista	4
Compliment de la Moció 111/XII, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants	4
Interpel·lació al Govern sobre la producció audiovisual en català (posposada) 300-00123/13	5
Composició de la Mesa del Parlament 398-00001/13	5
Interpel·lació al Govern sobre la situació del sector agrícola i ramader 300-00116/13	6
Interpel·lació al Govern sobre la fauna salvatge i la seva incidència en el món agrari 300-00119/13	12
Interpel·lació al Govern sobre la necessitat d'un nou finançament just 300-00118/13	19
Interpel·lació al Govern sobre l'exclusió financera 300-00122/13	26
Interpel·lació al Govern sobre l'estat de l'educació 300-00121/1	30

* Denominació que adopta la legislatura actual a partir del 4 de juny de 2021, en compliment de la Resolució 9/XIII del Parlament de Catalunya, aprovada pel Ple en la sessió 7, del 2 de juny de 2021 (BOPC 50/13, del 04.06.2021).

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)

0213-7984 (sèrie P)

DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 25.1

La sessió s'obre a les tres de la tarda i tres minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa. Assisteixen la Mesa el lletrat major i el lletrat Ferran Domínguez García.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller d'Economia i Hisenda, el conseller d'Educació i la consellera d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Composició de la Mesa del Parlament (tram. 398-00001/13). Ple del Parlament. Elecció del secretari tercer o secretària tercera.

2. Preguntes amb resposta oral.

3. Comunicació al Ple de la composició de les meses de les comissions (art. 49.2 del Reglament).

4. Designació dels diputats interventors per al període pressupostari del 2022 (tram. 231-00002/13). Mesa Ampliada. Designació.

5. Situació de compatibilitat o d'incompatibilitat de Mireia Dionisio Calé (tram. 234-00149/13). Comissió de l'Estatut dels Diputats. Debat i votació del dictamen de la comissió (dictamen: BOPC 189, 3).

6. Sol·licitud de compareixença del president de la Generalitat davant el Ple perquè informi sobre els canvis en la cúpula dels Mossos d'Esquadra i en la Comissaria General d'Investigació Criminal (tram. 361-00015/13). Grup Parlamentari d'En Comú Podem. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

7. Projecte de Llei de creació del Fons Complementari de Riscos de la Generalitat de Catalunya (tram. 200-00001/13). Comissió d'Economia i Hisenda. Debat i votació del dictamen de la comissió (dictamen: BOPC 239,8).

8. Proposició de Llei d'ampliació de les mesures urgents per fer front a l'emergència habitacional (tram. 202-00005/13). Comissió de Drets Socials. Debat i votació del dictamen de la comissió (dictamen: BOPC 239,22).

9. Interpel·lació al Govern sobre la situació del sector agrícola i ramader (tram. 300-00116/13). Grup Parlamentari de VOX en Catalunya. Substanciació.

10. Interpel·lació al Govern sobre la fauna salvatge i la seva incidència en el món agrari (tram. 300-00119/13). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Substanciació.

11. Interpel·lació al Govern sobre la necessitat d'un nou finançament just (tram. 300-00118/13). Joan Carles Gallego i Herrera, del Grup Parlamentari d'En Comú Podem. Substanciació.

12. Interpel·lació al Govern sobre l'exclusió financera (tram. 300-00122/13). Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Substanciació.

13. Interpel·lació al Govern sobre l'estat de l'educació (tram. 300-00121/13). Grup Parlamentari de Ciutadans. Substanciació.

14. Interpel·lació al Govern sobre la producció audiovisual en català (tram. 300-00123/13). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. Substanciació.

15. Interpel·lació al Govern sobre la gestió de les alternatives habitacionals per a les famílies desnonades (tram. 300-00117/13). Basha Changue Canalejo, del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar. Substanciació.

16. Interpel·lació al Govern sobre actuacions del Departament d'Economia i Hisenda amb relació als pressupostos de la Generalitat (tram. 300-00120/13). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Substanciació.

17. Interpel·lació al Govern sobre el garantiment dels drets fonamentals en les mobilitzacions (tram. 300-00124/13). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. Substanciació.

18. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la gestió dels residus (tram. 302-00094/13). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Debat i votació.

19. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el cànon de residus (tram. 302-00098/13). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. Debat i votació.

20. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la planificació del curs escolar 2022-2023 (tram. 302-00095/13). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Debat i votació.

21. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el nou currículum d'educació bàsica (tram. 302-00101/13). Grup Parlamentari de VOX en Catalunya. Debat i votació.

22. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els Jocs Olímpics d'Hivern (tram. 302-00096/13). Grup Parlamentari d'En Comú Podem. Debat i votació.

23. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la neutralitat de les institucions públiques (tram. 302-00097/13). Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat i votació.

24. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la necessitat d'una represa econòmica justa, sostenible i equitativa del teixit empresarial i del món laboral (tram. 302-00099/13). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. Debat i votació.

25. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre polítiques d'habitatge, garantia de drets, desnonaments i persecució del moviment en defensa de l'habitatge (tram. 302-00100/13). Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar. Debat i votació.

26. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la llengua catalana en el sistema universitari i de recerca (tram. 302-00102/13). Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Debat i votació.

La presidenta

Molt bona tarda, ens disposem a començar una nova sessió del Ple.

Manifestació de condol i de condemna de la violència masclista

I avui ho fem lamentant la mort aquest passat dissabte, el dia 19 de febrer, de la Mercedes –va ser assassinada a les mans de la seva parella, a Martorell. I, per tant, d'acord amb les dades oficials del Departament d'Interior, aquesta seria la primera víctima mortal de la violència masclista a Catalunya aquest any 2022.

La violència masclista és una xacra que ens interpel·la a tots i que ha de remoure consciències, perquè és un trist i tràgic recordatori de que no tindrem una societat veritablement justa fins al dia que tothom hi pugui viure amb seguretat i amb llibertat.

Vull transmetre el meu més sentit condol –i, n'estic segura, de part de tots els membres del Parlament– als seus familiars i als seus amics, així com a la mateixa ciutat de Martorell.

I, naturalment, reitero el compromís d'aquesta cambra, del Parlament de Catalunya, en l'erradicació de qualsevol forma de violència contra les dones i de vetllar pel seu record. D'acord amb el protocol de dol contra les violències masclistes, aprovat pel Grup de Treball en Equitat de Gènere, aquesta presidència convoca un minut de silenci aquesta tarda, un cop se suspengui la sessió, a la façana del Palau del Parlament.

Compliment de la Moció 111/XII, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants

També, en segon lloc, i d'acord amb el que estableix la Moció 111/XII, del Parlament de Catalunya, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants, els informo que segons les dades oficials de l'Organització Internacional de les Migracions, des de l'inici d'aquest any 2022 hi ha un total de 156 víctimes mortes i desaparegudes a la Mediterrània.

També els faig avinent que la llista de preguntes a respondre oralment en el Ple està inclosa en el dossier de ple que tots tenen al seu abast, i que, d'acord amb l'ar-

ticle 164 del Reglament, se substanciaran demà al dematí, a les nou hores, tal com apareix en el punt número 2 d'aquesta sessió plenària.

Una sessió plenària per a la qual hi ha hagut tres diputats que han delegat el seu vot.

Interpel·lació al Govern sobre la producció audiovisual en català (posposada)

300-00123/13

I finalment, també, atenent la sol·licitud que han fet el Govern i el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, a l'empara del que disposa l'article 160.6 del Reglament, els faig avinent que la interpellació al Govern sobre la producció audiovisual en català, que ha estat presentada per aquest grup parlamentari, i que figura com a catorzè punt de l'ordre del dia, no serà substancada en aquesta sessió plenària i, per tant, queda ajornada per a la propera sessió.

Composició de la Mesa del Parlament

398-00001/13

Seguidament, passem al primer dels punts que tenim a l'ordre del dia, que és la composició de la Mesa del Parlament. Procedirem a l'elecció del secretari tercer. Per procedir a l'elecció, d'acord amb l'article 46 del Reglament, aquesta votació es farà per mitjà de paperetes, que s'hauran de dipositar a l'urna que està preparada per a aquesta finalitat.

Segons l'article 44 del Reglament, cada diputat ha d'escriure un nom a la papereta i sortirà elegit el diputat que obtingui una majoria de vots. Recordin que es consideraran nul·les les paperetes il·legibles o les que continguin un nombre de noms superior al requerit, o noms relatius a persones que no siguin membres d'aquest Parlament. Les paperetes sense cap indicació escrita es consideraran simplement vots en blanc.

I també recordo a la cambra que els membres del Govern que siguin parlamentaris, el president de la Generalitat i els membres de la Mesa, seran els que votaran al final.

Extrec la bola que donarà lloc a la lectura dels diputats. *(Veus de fons.)* El número quaranta-u. Per tant, prego, si us plau, al secretari primer, senyor Ferran Pedret, que iniciï la crida dels diputats a partir d'aquest número.

(D'acord amb l'article 101.2 del Reglament, els diputats són cridats nominalment per ordre alfabètic perquè vagin a la taula presidencial i dipositin a l'urna les paperetes. Els diputats que són membres del Govern i els membres de la Mesa són cridats al final.)

Un cop acabada la votació, procedirem ara a l'escrutini per saber qui ha estat elegit secretari tercer de la Mesa.

(Es procedeix a l'escrutini i, després, al recompte.)

El resultat final de la votació han estat 46 vots en blanc, 11 vots María García Fuster, un vot nul –en què hi havia escrit el nom de Jordi Turull– i 71 vots a Carles Riera. Per tant, ha estat elegit secretari tercer per 71 vots el senyor diputat Carles Riera Albert. *(Aplaudiments.)* Li prego que ocupi el seu lloc a la Mesa en senyal d'acceptació del càrrec.

I passem al següent punt de l'ordre del dia, que és el novè punt, la interpелlació al Govern sobre la situació del sector agrícola, presentada pel Grup Parlamentari VOX. Té la paraula per fer l'exposició de la interpелlació el diputat senyor Antonio Ramón López.

Antonio Ramón López Gómez

Buenas tardes, señora presidenta. Señores diputados, quiero empezar mi intervención acordándome de las víctimas del pesquero español *Villa de Pitanxo*, el cual fue..., el cual naufragó el pasado martes frente a la costa de Terranova en el este de Canadá. Desde aquí quiero hacer llegar nuestro más sentido pésame y apoyo a todos los familiares y amigos. También aprovecho la ocasión para mostrar nuestro agradecimiento por el esfuerzo y la profesionalidad del Cos de Bombers en las labores de extinción del incendio de Rosas. (*Aplaudiments.*)

El sector agroalimentario es el primero de la economía catalana y uno de los sectores exportadores más dinámicos. Cuenta con 163.372 trabajadores y genera un volumen de negocio global de 38.205 millones de euros. Esta cifra equivale a un 16,28 por ciento del PIB de Cataluña; aunque muchas veces no se ponga en valor, estamos hablando del gran motor de la economía catalana.

Centraremos nuestra atención en las necesidades de nuestros agricultores y ganaderos. Estamos hablando de casi sesenta mil explotaciones agrarias –creo que esto merece una especial atención. A VOX le preocupa que en las últimas dos décadas Catalunya haya perdido 22.000 explotaciones familiares. Por poner solo un ejemplo, hemos perdido en los últimos años el noventa por ciento de las granjas lecheras, pasando de 4.300 explotaciones a apenas cuatrocientas. La caída de las explotaciones ganaderas y agrícolas en Catalunya afecta a la ocupación, influye negativamente en nuestro medio natural y debilita nuestra soberanía alimentaria.

En los últimos meses, la situación se ha ido agravando notablemente. La pandemia, el aumento de los precios de la energía, del transporte y de otros productos relacionados con la producción en el sector primario han sido la gota que ha colmado el vaso. Si a eso le unimos las nefastas políticas mal llamadas «ecologistas» llevadas a cabo por sus socios del PSOE, podemos afirmar que el sector productor está muy debilitado. No podemos permitirnos que sigan destruyéndose empresas, en su gran mayoría pequeñas, por seguir imponiendo un conjunto de mantras «ecodisparatados» que chocan directamente con los intereses y las esperanzas de los que sí saben de verdad de conservación ambiental.

Señora consejera, tengo que decirle que los separatistas no se han ocupado en los últimos años de la situación que atraviesan nuestros agricultores y ganaderos. Han estado demasiado centrados en el *procés* y poco en las cosas del comer. No han sabido dar respuesta a la necesidad de establecer unos precios justos para nuestros productos, no han ayudado a contener los costes de producción, no han sabido frenar la especulación, no han impulsado suficientes ayudas al sector y no han movido ni un solo dedo para plantar cara a la descarada competencia desleal que suponen las importaciones de productos de otras partes del mundo, obtenidos gracias a una mano de obra barata y sin las mismas exigencias fitosanitarias que cumplen nuestros agricultores. (*Aplaudiments.*) Ustedes se han centrado, como buenos urbanitas, en sus delirios del apocalipsis climático y poco más. Tenemos a miles de hombres trabajando para vender sus productos a un precio por debajo del precio de coste, con graves problemas de liquidez y con sus empresas sufriendo la amenaza de la suspensión de pagos.

Ayer mismo, el diario *El Segre*, de mi provincia, de Lérida, decía que las empresas más endeudadas en Cataluña son, precisamente, las del sector primario, un 54,73 por ciento de las mismas. La situación es grave. Los agricultores y ganaderos catala-

nes no están para seguir escuchando sus mantras de la nueva religión climática con los que nos bombardean a diario o su nefasta agenda globalista, la agenda 2030, impuesta por las élites europeas.

Se lo diré con otras palabras, señora consejera, nuestro campo está en vía de extinción y el Govern debe implicarse a fondo. No se puede defender la agenda 2030 como ustedes y, a la vez, defender a nuestros productores. Ya sé que me dirá que ustedes no tienen todas las competencias; dicho esto, he de decirle que ustedes tienen algunas competencias regionales que no despliegan con decisión, y que ustedes tienen un altísimo grado de influencia en el Gobierno de España. En vez de pedir en Madrid el Netflix en catalán y una mesa de negociación para romper España en dos, debe centrarse en resolver los problemas reales de las empresas familiares que hoy nos ocupan.

Es por eso que, en nombre de los productores que trabajan en Catalunya, les pedimos que exijan desmarcarse de todo acuerdo o legislación internacional que culpabiliza a nuestros productores de los problemas medioambientales mientras exonera y deja impunes a los verdaderos culpables. Exijan la aplicación estricta del principio de preferencia comunitaria y revisión de los acuerdos de libre comercio suscritos con terceros países. Exijan reforzar los controles fronterizos para todos los productos de terceros países que llegan a nuestro mercado. Debe vigilarse de manera rigurosa el etiquetado para prevenir el fraude y así proteger a nuestras empresas y trabajadores.

En definitiva, lideren y exijan a sus socios de gobierno acabar con las distintas iniciativas y toda la legislación que pretenden cargar a nuestros productores con regulaciones inasumibles. Si no lo hacen ustedes ahora, lo haremos nosotros cuando lleguemos al Gobierno.

No es normal que un agricultor se levante a las cinco, a las seis esté en el campo, en invierno pasando frío, en verano pasando calor, todo eso sabiendo que todo lo que está haciendo es perder dinero, ya que va a tener que vender más barato que su coste de producción. Sabe que su tomate, su manzana, su melocotón le está costando dinero gracias, entre otras cosas, a la competencia desleal de precios con terceros países que pueden producir más y vender más barato. Lo que no puede ser es que a ese payés cuando tiene que llenar el depósito del tractor le cueste dos veces más que hace unos años. Lo que no puede ser es que ese agricultor tema que le llegue la factura de la luz o el gas por no poder pagarla. Lo que no puede ser es que cuando ese agricultor se jubile, tenga que cerrar la empresa porque su hijo no quiere continuar el negocio familiar después de ver lo que su padre ha sufrido. Lo que no puede ser es que este agricultor vea la PAC como una amenaza o vea como la Administración no le ayuda y se gasta el dinero en estructuras de un estado imaginario y en ecologismo de salón.

Con este diagnóstico que hoy le hace VOX –créame, muy pegado a la realidad del campo–, ¿a alguien le extraña que les cueste mantener el relevo generacional a aquellas pequeñas empresas del sector?

Este, señora consejera, no es un tema menor. Hay que impulsar ayudas e incentivos para que los hijos puedan seguir tirando del carro. Defiendan el comercio local y el producto nacional frente a las grandes multinacionales. Necesitamos empresas viables, rentables y atractivas a la inversión.

Usted se comprometió a principios de legislatura con el sector agrícola y ganadero a impulsar un cambio de rumbo. Casi doce meses después, la sensación entre los principales actores del campo catalán es que todo quedó en un bla-bla-bla-y-bla. Siguen esperando a que ustedes se tomen en serio la cuestión. La situación es agónica; el sector primario está abandonado y desprotegido en el ámbito social, económico y medioambiental.

Nuestro grupo parlamentario seguirá impulsando propuestas de mejora, conservación y desarrollo del sector. Debe entrarles en la cabeza, es compatible la

conservación del medio ambiente con la actividad agrícola y ganadera competitiva. Sus delirios ecologistas no pueden pagarse vía impuestos verdes, que también asfixian a los productores. En definitiva, señora Jordà: le pedimos realismo, sensibilidad con la columna vertebral de nuestra economía, con las personas que más trabajan en Cataluña y las menos escuchadas.

Muchas gracias.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Per respondre, té la paraula la consellera d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural, senyora Teresa Jordà.

La consellera d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural (Teresa Jordà i Roura)

Gràcies, presidenta. Molt bona tarda a totes i tots. Abans, també, de començar, permeti'm enviar un missatge de suport a tots els efectius de bombers, a tots els ADFs, a tots els agents rurals, a tots els GEPIFs, en definitiva, a tots els serveis d'emergència que estan treballant en l'incendi de cap de Creus. Estem..., en aquestes hores, en aquests moments hi ha gairebé una superfície cremada de quatre-centes hectàrees. És veritat també..., val a dir que el tenim pràcticament estabilitzat i, sense cap dubte, serà aquest un dels incendis... –aquest del cap de Creus–, dels més extensos que s'han produït mai en un mes de febrer des que tenim dades, eh? És a dir, que tot el suport i tot el coratge del món.

Miri, *señor López*: aquest Govern té clares, absolutament clares quines són les prioritats en matèria d'agricultura i en matèria de ramaderia. De fet, aquest Govern, en especial aquesta conselleria, coneix quina és la situació actual del sector agroalimentari del nostre país. En sap i en coneix perfectament les seves reivindicacions; en coneix les demandes i bàsicament actua en base, justament, a això. Sempre amb una visió de futur; sempre, com no pot ser d'altra manera, escoltant i treballant conjuntament. Així que més enllà de les seves expressions i paraules que volen sonar..., no sé si se'n surt, però volen sonar grandiloqüents, més enllà de les seves bravates sobre el sector, nosaltres sabem quin és el camí a seguir. I el camí, si m'ho permet, és aquell que va començar a recollir la gran feina feta per la consellera Serret, aquell que vam impulsar ja la darrera legislatura i amb el que seguim compromesos, sens dubte, al cent per cent –al cent per cent–: polítiques estratègiques, sens dubte, que han suposat un avenç per al sector agroalimentari del nostre país. Aquelles polítiques que són necessàries, i que ho són bàsicament per a la cohesió del territori i per a la igualtat d'oportunitats territorial al nostre país.

Per tant, aprofitaré aquesta intervenció per adreçar-me des d'aquí al sector, a les pageses, als pagesos, als ramaders, a les ramaderes, als agricultors, en definitiva, d'aquest país, a tota aquella gent que treballen la terra, els veritables gestors del territori. I començaré explicant-los allò que segurament ja m'han sentit dir en alguna ocasió: en aquest país, a Catalunya, tenim clar el model de com volem produir i del què volem produir. I és necessari que ho fem posant en valor aspectes com la petjada ambiental, sens cap mena de dubte, la seguretat alimentària o també la qualitat de les produccions. I avui miraré d'explicar-los precisament això.

El major repte que tenim com a país és impulsar un sector agroalimentari que sigui sostenible, i quan parlem d'un sector agroalimentari sostenible parlem d'un sector sostenible econòmicament –importantíssim–, i socialment, però també –també–, malgrat molt els pesi a vostès, mediambientalment. És a dir, trobar l'equilibri entre la sostenibilitat econòmica i l'ambiental, i, alhora, la preservació de la cohesió territorial. I fer compatible la sobirania alimentària i la sostenibilitat ambiental, laboral i alhora també social.

El món, i, per tant, també el nostre país, s'enfronta, ja des d'ara, a reptes que són immensament –immensament– importants pel que fa al model productiu de l'agri-

cultura i també de la gestió del territori. Reptes que la nostra societat ens reclama, i ens reclama perquè els assumim, eh?, per aconseguir un model productiu, com dèiem, més just, més respectuós amb el medi i més respectuós també amb l'entorn que l'envolta. Però, tot i que hem de saber construir aquest nou model basat en la sostenibilitat, a la vegada hem de fer-ho assegurant –assegurant– que el nostre sector, el sector primari, sigui, evidentment, competitiu.

Catalunya és un dels principals clústers agroalimentaris d'Europa, al nivell de la Llombardia, al nivell de Dinamarca, i és un clar exponent d'un model importat, implantat i molt distribuït arreu del territori, tant a nivell de la producció primària com també a nivell de la pròpia indústria de transformació. Per ser competitiu, però, hem d'assumir canvis i –en aquests moments encara més, eh?– acompanyar el sector. N'hi comento alguns: el primer, com dèiem, és el canvi climàtic, el qual ja és avui per avui una evidència que ningú –ho repeteixo: ningú– pot negar, i al qual cal fer front des de tots els punts de vista. En l'àmbit de la producció primària i de la indústria agroalimentària, és evident que el paper que s'hi pot jugar és absoluta-ment transcendental. Per això hem començat a definir estratègies com per exemple la bioeconomia, que ha de permetre assolir objectius de forma sostenible, circular i a la vegada també generadors de riquesa i ocupació per al territori. Des del Govern ja hem definit l'estratègia de la bioeconomia, en la qual els projectes que s'hi van encabint combinen la innovació –importantíssim–, la sostenibilitat, la inclusió i la gestió eficient dels nostres recursos naturals, que, li ho recordo, són evidentment finits.

Un dels altres reptes que ens ha de permetre mantenir aquest nivell d'excel·lència és la seguretat alimentària, entesa ara ja amb una doble vessant, la de l'abastament d'aliments per a tota la població, però també la de la garantia que aquests són productes sans, són productes segurs, són productes, en definitiva, de qualitat. Hem de continuar sense aflluir en temes com la sanitat animal i vegetal, que són transcendents, el benestar animal i també la traçabilitat i tot allò que ens garanteix una bona salut i un benestar per al conjunt de la població.

Vull remarcar també l'alt nivell de competitivitat que demostren en aquest aspecte a Catalunya. Sens dubte no podríem ser capdavanters, com som, a nivell d'exportacions de productes alimentaris, si no féssim bé la feina, si no ho fes el nostre sector amb totes aquelles garanties i evidentment també amb uns nivells extremadament elevats en matèria com aquesta, eh?, la de seguretat i la de qualitat agroalimentària. La feina que es fa en aquest àmbit, conjuntament amb el sector productor, amb les seves associacions i els tècnics que hi treballen, és d'una professionalitat extrema i d'un nivell d'excel·lència elevadíssim. Per això hem començat a definir també els nostres propis principis, posant en valor els aliments produïts a casa nostra, a Catalunya, i garantint que la població catalana hi tingui accés, tant físic com econòmic, a una alimentació, sana, segura, a una alimentació de qualitat. I, en això, un dels nostres instruments essencials és el pla estratègic de l'alimentació de Catalunya.

I és cert que ens preocupa la regressió del nombre d'explotacions al nostre país, evidentment, especialment les més petites i les que es basen en un model d'explotació familiar, perquè això també posa en perill l'equilibri al territori. I en això també estem treballant.

Però la defensa del sector va molt més enllà, senyor diputat, de les seves proclames. Saben que el sector ramader i carni de Catalunya és un pilar fonamental pel desenvolupament econòmic agroalimentari. La indústria càrnia –i vostè hi ha fet referència– és el principal sector agroalimentari del nostre país, amb un volum de negoci de més de 7.000 milions d'euros, i representa més del trenta-u per cent de volum de negoci del sector, i amb un quaranta per cent d'ocupació. Catalunya exporta el 51,53 per cent, en volum, del total de la carn exportada de l'Estat espanyol i el 22,6 per cent al global de la Unió Europea. I volem que això segueixi sent així, però només amb paraules no ho aconseguirem. El compromís del Govern és actuar. I deixi'm llistar de manera molt ràpida quines actuacions estem fent: el projecte de llei

de producció agrícola sostenible; el decret de producció agroalimentària ecològica; el nou pla d'acció de la producció agrària ecològica 2023 horitzó 2027 i el pla d'ús sostenible de fitosanitaris, en línia amb l'estratègia Farm to Fork del pacte verd europeu; la modificació, també, del decret –que n'hem parlat en alguna ocasió– d'ordenació ramadera, i el pla estratègic de la ramaderia extensiva.

Per tant, i en conclusió, el pitjor que pot fer per aquest sector, i, de fet, per qualsevol altre –deixi-m'ho dir així, diputat–, és utilitzar-lo políticament pel seu rèdit personal. Però no pateixi que, mentre vostès fan això, nosaltres seguirem escoltant-lo, seguirem participant en les taules agràries i de qualsevol manera que ens permeti treballar conjuntament, amb aquesta cogovernança que ens caracteritza; seguirem acompanyant-los en aquells aspectes en què cal evolucionar, sí, i seguirem també defensant-los com a gestors del territori.

Perquè ens estimem aquesta terra, ens estimem el seu paisatge i la seva biodiversitat, defensarem també aquells i aquelles que viuen de la terra –no en tingui cap dubte. Decidir entre totes i tots quin país volem, i, ho repeteixo, què volem menjar i com ho volem produir; escoltar tothom, dialogar per construir, en definitiva, una visió de futur compartida, un país amb comarques i amb pobles que bateguin, que siguin vius i que generin valor afegit i oportunitats per totes i per tots.

(Aplaudiments.)

La presidenta

En el torn de rèplica, té la paraula el diputat senyor Antonio Ramón López.

Antonio Ramón López Gómez

Gracias, presidenta. Está claro que se creen que lo hacen todo muy bien –la verdad es que no esperaba otra cosa. No me voy a extender mucho porque creo que ha quedado todo claro en mi intervención de antes. Solo le voy a dar tres pistas que usted puede hacer.

El ministro Planas; siéntese con él y trate de resolver los problemas que le comenté anteriormente: los precios, la PAC, precios de carburante y transportes y competencia desleal.

Después, ya que está allí, se puede sentar con el ministro Garzón, y cállele la boca. Dígale que no desprestigie la ganadería intensiva, que todos los catalanes no pueden pagarse los chuletones ecológicos que tanto les gustan a ustedes; dígale que el campo catalán le agradecería que no desprestigiase nuestros productos, y dígale que no repita como una cotorra los lemas que le susurra al oído el secretario de estado de la agenda 2030, que, casualmente, es el secretario general del Partido Comunista en España.

Y, tercero, usted, señora Jordà, puede hacer mucho más: hable con el señor Giró, amplíe las ayudas a las miles de empresas que lo necesitan, haga campañas potentes promocionando los productos catalanes, dé un puñetazo en la mesa para acelerar las grandes infraestructuras como por ejemplo el canal Segarra-Garrigues, que lleva décadas de retraso en su ejecución –que, por cierto, este es el claro ejemplo de que ustedes no se han tomado en serio los problemas del sector–; apueste por la innovación tecnológica, aumente las ayudas, reduzca la burocracia y los impuestos verdes, que tanto daño hacen.

Muchas gracias.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Per fer la rèplica, torna a tenir la paraula la consellera.

La consellera d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural

Miri, ha dit tantes coses en tan poc temps, i tantes bestieses, que jo, la veritat, no sé ni per on començar. Miri, asseure'm amb el... Jo, d'entrada, m'assec absolutament amb tothom. I, de fet, li he de dir que nosaltres no tapem la boca a ningú, perquè, si

no, senyors, si ho féssim, senyor López, potser jo avui l'hi hauria tapat, diguéssim. Però no ho fem; nosaltres no ho fem, eh? (*Aplaudiments.*) Ens asseiem absolutament amb tothom.

Amb el senyor Planas ho hem fet en diverses ocasions, i li hem demanat... –no sé quina és la seva opinió, eh?–, nosaltres li hem demanat un pla territorialitzat, eh?, un pla català, específic pel nostre país –l'hi hem demanat. No ho sé, vostè fa així... Jo crec que va molt despistat, perquè no s'aclareix. Encara jo no sé si vostè prefereix el *chuletón* ecològic i de proximitat i de quilòmetre zero o no. Encara no ho entenc, eh? I després critiquen la sostenibilitat i critiquen l'agenda 2030. En fi, eh?, encara no, no..., això no ho he aclarit. Però la veritat que em preocupen altres coses molt més que això.

Parlava de l'augment de les matèries primeres –una evidència. Parlava de preus justos. Estic convençudíssima...; només faltaria que vostè no defensés els preus justos al productor, evidentment. En això estem treballant. Aquí hi ha moltes eines. Totes les que estan al nostre abast..., no l'amoïni, que les estem aplicant. N'hi ha d'altres –n'hi ha d'altres, eh? I ara no controlo què van votar vostès a la llei de la cadena alimentària al Congrés dels Diputats, però ho miraré. També miraré què voten vostès en tots els convenis internacionals que passen pel Congrés dels Diputats, també ho miraré, que aquí és on es defineixen moltes de les polítiques amb tercers països pel que fa a temes d'entrades d'altres aliments.

La PAC és una amenaça? Home, miri, no ho sé, si és una amenaça o no. Però nosaltres som aquells que intentem que tots els diners que venen d'Europa arribin on han d'arribar de la millor manera. I amb les competències, que, òbviament, li dic que són limitades en aquest sentit perquè no tenim un pla territorialitzat, fem el que podem. I li asseguro que el sector ho comparteix, perquè, entre altres coses, aquest departament per primera vegada a la història té un pacte firmat amb les organitzacions agràries i la federació de cooperatives del país –per primera vegada– seguint i demanant una línia pel que fa a la política agrària comuna al nostre país.

És a dir, amb el ministre Planas m'hi he assegut, amb el conseller Giró ho faig cada dimarts i molts altres dies –no s'amoïni, que en aquest sentit anem en la mateixa direcció– i amb el ministre Garzón no he tingut l'oportunitat d'asseure-m'hi, però m'hi asseuria perfectament perquè tenim molts temes –molts temes–, segurament, que ens ocupen i ens preocupen en aquest cas als dos.

I res més. Miri: al final, nosaltres som aquells que defensem el Netflix en català i que defensem el sector primari, perquè ho podem defensar tot i tot alhora. Perquè això preocupa i ocupa aquest país. Nosaltres, en definitiva, som els que defensem l'agenda 2030 i dels que pensem també que el sector és sostenible, evidentment, perquè aquest país s'ha construït amb aquells que sempre han defensat el territori, els que sempre l'han cuidat. I si no, per prova, un botó: demà miri qualsevol de les fotos de l'incendi que hem tingut avui a l'Empordà i veurà el mosaic i veurà les vinyes, les vinyes de l'Empordà, de l'Alt Empordà..., com el paisatge està intocable justament allà on es gestiona. I això, evidentment, ho fan els nostres pagesos, ho fan les nostres pageses, ho fan els nostres ramaders i ho fan les nostres ramaderes; els de proximitat, els que viuen i estimen aquest país, els que treballen la terra, cada dia.

Moltes gràcies.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Passem al desè punt de l'ordre del dia, la interpellació al Govern sobre la fauna salvatge i la seva incidència en el món agrari.

Interpellació al Govern sobre la fauna salvatge i la seva incidència en el món agrari

300-00119/13

L'ha presentat el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. I té la paraula per fer-ne l'exposició la diputada senyora Rosa Maria Ibarra.

Rosa Maria Ibarra Ollé

Gràcies, presidenta. Consellera, diputades i diputats, des de fa un temps s'ha posat el focus en el retrocés de l'activitat agrícola i forestal en algunes zones del nostre país, el relleu generacional, la pèrdua de poder adquisitiu de les persones que es dediquen a l'agricultura..., en definitiva, els reptes als que s'enfronta el sector primari a casa nostra. I, de fet, en el debat sorgeixen diferents elements que tenen també una importància diferent i una magnitud diferent en el món agrari o forestal, però que al nostre entendre cal avaluar, cal debatre i, finalment, cal prendre decisions perquè poden arribar a ser molt rellevants.

I creiem que la fauna salvatge a Catalunya i les seves conseqüències és un d'aquests factors. És evident que la presència de la fauna salvatge ha anat en augment a Catalunya els últims anys. Les causes són diverses, però possiblement el fet que l'activitat agrícola i també la forestal en determinats àmbits hagi minvat hi té alguna cosa a veure. Si a això hi sumem l'existència d'aliment suficient i la falta de depredadors naturals, podem arribar a la situació actual: determinades espècies s'han convertit en una autèntica plaga.

Aquest fet, la proliferació de determinades espècies, provoca greus danys als conreus, a les infraestructures agràries, i també provoca i pot arribar a provocar un autèntic desastre a la ramaderia. I no cal dir que, en alguns casos, també poden representar un perill en la mobilitat provocant accidents de trànsit. Tots coneixem, doncs, molts accidents que s'han produït en aquest sentit, i alguns, de conseqüències fatals.

A tall d'exemple, i perquè ens fem una idea de la magnitud del tema, durant la temporada de caça 18-19 es van capturar al Segrià 54.531 conills, mentre que la temporada 19-20 se'n van capturar gairebé 79.000. A l'Urgell, per exemple, es va passar de 23.000 a 46.000. L'increment de captures d'un any a l'altre ens demostra el gran increment que es produeix i ens pot fer una idea de..., bé, de l'afectació que això comporta per l'agricultura.

Però hi ha altres espècies que, com deia, poden provocar greus danys a la ramaderia per l'efecte de transmissió de malalties. I aquí els podríem posar l'exemple de les cabres dels Ports, que el 2015 es va conèixer que patien sarna i el 2020 aquesta malaltia havia acabat amb el vuitanta-cinc per cent de la població de cabres. Però no només això, sinó que això representa un perill pels ramats i pels pastors que podien entrar en contacte amb els animals morts. De fet, el departament es va fer càrrec fins al 2019 del tractament antiparasitari que protegeix l'animal de la sarna, però va deixar de subministrar aquest producte als pastors i tampoc retirava els animals morts per aquesta malaltia, cosa que hem dit que suposa un perill per a la salut, i, de fet, alguns pagesos es van contagiar a l'entrar en contacte amb els animals morts a les seves finques.

Però també podríem parlar del cérvol o del cabirol. Mirin, quant al cabirol, agafant els mateixos períodes que esmentava abans, veiem que gairebé a totes les comarques on hi ha presència de cabirols les captures s'incrementen, i molt, d'un any a l'altre, amb especial incidència a les comarques de muntanya, però també en d'altres del prelitoral. Un cas clar és el Priorat, en què la temporada 19-20 se'n van capturar 326. Aquesta situació va fer que s'haguessin de donar fins i tot autoritzacions especials per a la caça, per què?, pel fort impacte que tenia en l'agricultura de la comarca.

I quant al cérvol, evidentment, no està tan estès com el cabirol; es concentra, doncs, la seva població en les comarques del Pirineu i del Prepirineu, però allà on es

concentra, en aquestes comarques, hi té una forta incidència, especialment per la ramaderia extensiva. I els ho diem perquè hem pogut parlar amb ramaders del Berguedà, per exemple, que ens explicaven com llogaven finques per tal que els seus ramats hi poguessin anar a pasturar i quan els ramats arribaven a les finques, doncs, ja no quedaven pastures perquè hi havien passat els cérvols abans. Però, a més, aquests ramats de cérvols poden contagiar el bestiar boví que passa molt temps a camp obert, i, per tant, poden contraure malalties molt greus com la tuberculosi o la brucel·losi. I si aquestes malalties entren en un ramat pot suposar haver de sacrificar un animal o dos o pot significar haver de fer un buit sanitari, és a dir, sacrificar tots els animals d'aquell ramat, no? Imaginin-se vostès què significa això pels ramaders.

Per tant, no es tracta d'un tema menor, no es tracta d'una anècdota, es tracta d'un tema molt important pels ramaders de les zones de muntanya que estan aguantant les seves explotacions. I al cap i a la fi, significa mantenir unes explotacions i un model productiu, el de la ramaderia extensiva, que tots hem coincidit que hem de potenciar i que hem d'ajudar.

I aquí el departament, consellera, no ha fet els deures i els ha de fer; els ha de fer a través de la coordinació de les diferents direccions generals que té el departament, però també de la coordinació amb altres departaments. I aquí pensem, per exemple, en el d'Interior, ja que ara els agents rurals estan en aquest departament. I han de fer la feina perquè..., bàsicament, per tres objectius, amb tres objectius: la prevenció de la transmissió de malalties, la prevenció d'afectació a conreus o pastures i, en definitiva, la prevenció de danys a aquelles explotacions que podríem dir que són estratègiques per al país, si tenim en compte la necessitat de mantenir l'equilibri territorial.

Hem parlat de conills, de cabra hispànica, de cabirols, de cérvols, i ens hem deixat per al final l'estrella de la festa –si em permet que ho digui així–, el senglar. Per què? Perquè, si una espècie entenem que necessita un control especial, consellera, aquesta és el senglar. A tots ens venen al cap les imatges dels senglars passejant-se pels carrers de Barcelona, especialment durant la pandèmia però, evidentment, que abans que arribin en aquest entorn tan urbà, la seva proliferació en l'àmbit rural és..., ha crescut exponencialment. I els danys que causa per la seva acció s'han multiplicat.

Coneixem el programa de seguiment de senglar a Catalunya, que va néixer a finals dels anys noranta, i que va ser impulsat conjuntament per la Generalitat i la Diputació de Barcelona. Aquest programa té com a objectiu conèixer la tendència demogràfica del senglar i fomentar la cooperació entre els gestors, els tècnics i els caçadors. Però aquí, consellera, voldria posar en relleu la caça, que segueix sent el mètode més eficaç per a la contenció de les poblacions de senglar, tot i que entenem que no ha de ser l'únic. I deixi'm que faci un incís respecte a la caça. I és que, consellera, hem de ser capaços de garantir que la caça pugui conviure amb altres usos del medi natural. Hem d'evitar els accidents, com el que fa uns dies es va produir al Maresme, que realment són una autèntica desgràcia. Estic convençuda que amb les possibilitats que ens dona la tecnologia ho podem fer. Per exemple, amb la creació d'un mapa on s'hi reflecteixin cada setmana on es realitzen les batudes i el perímetre d'afectació que pugui ser consultat per aquelles persones que vulguin fer esport i que sàpiguen on és possible o on no és recomanable anar. Seria una possibilitat.

Per tant, evitem en la manera de possible els accidents. Estic convençuda que això ens interessa a tots. Interessa a l'Administració, interessa als caçadors i caçadores, i interessa a la ciutadania en general.

Per tant, la caça segueix sent l'instrument més eficaç per contenir, diem, aquestes poblacions de determinades espècies. De fet, veiem, en el cas del senglar, com, tot i la caça, el nombre de captures va incrementant any per any. Si a principis dels noranta el nombre de captures no passava dels deu mil, en la temporada 19-20 han passat dels 57.000. Per tant, un increment que no afluixa. La seva proliferació comporta danys considerables en conreus, en infraestructures agràries, comporta accidents de trànsit, com diem, però també pot comportar la transmissió de malalties

als humans i als animals. I no tan sols això, sinó que afecta la biodiversitat, ja que posa en perill algunes espècies vegetals, alguns ocells forestals que nien a terra o algunes colònies d'ocells aquàtics o marins.

I és especialment preocupant el possible contagi a la cabana porcina catalana per la pesta porcina. Aquest contagi no és una situació impossible. De fet, alguns països d'Europa, europeus, ja l'han patit i n'estan patint les conseqüències. Per exemple, Alemanya ja no pot exportar carn de porc. O, per exemple, també se n'han produït casos a Bèlgica o a Itàlia. Els països afectats han pres mesures com les de construir tanques en les zones amb més incidència de les malalties o l'eliminació de poblacions en algunes franges. I aquí cal dir que, com que les epidèmies no entenen de fronteres –i prou que ho sabem, ho hem après amb el covid–, cal buscar solucions de manera immediata. I cal també buscar-les conjuntament amb altres comunitats, que poden veure's afectades per la transmissió de la pesta porcina si ens entra per França. Cal parlar amb el País Basc, cal parlar amb Navarra, cal parlar amb l'Aragó i teixir una estratègia comuna per frenar el pas dels senglars possiblement contagiats a través dels Pirineus.

En qualsevol cas, és un tema que cal treballar de manera immediata, perquè el sector agrari català s'hi juga molt. Aquests dies hem conegut les bones dades d'exportació del sector agroalimentari, amb el porcí al capdavant. Parlàvem de dades de rècord de més de 12.000 milions d'euros en exportacions. Per tant, ens hi juguem molt des del punt de vista econòmic i també de cohesió territorial.

En definitiva, la presència de la fauna salvatge, de la fauna cinegètica a Catalunya, té efectes importants, i el pla de prevenció de danys i riscos originats per la fauna cinegètica 17-18 del seu departament ho analitza de manera clara, i posa l'accent en aquells punts que no són adequats per afrontar el problema.

El Govern va anunciar en el seu programa de govern un pla nou per a aquesta legislatura. De moment, encara no en sabem res. No hem avançat en aquest sentit i l'únic que ha avançat, en vista de les dades que tenim, és la població de la fauna cinegètica i els danys que produeix. No s'han millorat els sistemes de prevenció, no s'ha millorat la cobertura dels danys a les explotacions agràries, ni s'ha avançat en el marc legislatiu cap a un model de control més eficaç i més efectiu de la fauna salvatge.

A la segona part de la meua intervenció apuntaré unes possibles solucions a aquest tema.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies. Seguidament, té la paraula la consellera d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural, senyora Teresa Jordà.

La consellera d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural

Bé, de nou, molt bona tarda, a totes i tots. Gràcies presidenta. Diputada Ibarra, gràcies també per aquesta interpellació. Sap perfectament i segur ho comparteix, igual que una servidora, que Catalunya és un país amb una alta riquesa natural, però també amb una alta riquesa d'hàbitats. Més de la meitat del país, aproximadament un seixanta-quatre per cent, és massa forestal i, al mateix temps, doncs, disposem d'una elevada diversitat de paisatges i, òbviament, de conreus. Un país d'ecosistemes vius que fan també alhora bategar el país i són, sens dubte, la base d'aquest desenvolupament sostenible del que tant parlem.

Des d'aquesta conselleria, enfoquem doncs la preservació i alhora la protecció dels espais agraris com un factor de producció d'aliments, de recursos naturals i també com un element de conservació de la cultura i també de la seva biodiversitat. I no és casual res, de fet; aquesta gran riquesa i aquesta diversitat implica que tinguem una gran quantitat d'hàbitats potencials en què les espècies cinegètiques poden prosperar i, de fet, aquestes coexisteixen amb els usos tradicionals també del sòl.

Però, certament, en els últims anys, s'han registrat a tot Europa –vostè en parlava– i també a casa nostra un increment de la fauna cinegètica. És a dir, ha augmentat aquella fauna salvatge que es pot caçar a casa nostra. Han estat diversos –també val a dir-ho– els canvis socials que hem viscut i que han deixat en segon pla l'activitat cinegètica. Canvis en determinats usos territorials, l'establiment de zones d'especial protecció i l'evolució cultural de la pròpia societat del nostre país.

Tot això ha tingut com a conseqüència l'increment, diguem-ho, descontrolat –l'increment descontrolat– de determinades espècies de fauna cinegètica. I, de fet, no els descobriré massa coses si els dic que les espècies més destacades d'aquesta situació..., vostè n'ha parlat d'algunes però ho ha focalitzat en el senglar i jo ho focalitzo també en el senglar i el conill de bosc. Aquest increment ha comportat importants conseqüències –també n'ha parlat–. En primer lloc, sobre seguretat ciutadana: accidents de trànsit. En segon lloc, pèrdues –per nosaltres extremadament important– en el sector primari pels danys que produeixen, doncs, aquests animals. I en tercer lloc, l'increment de determinats riscos sanitaris –també n'ha parlat–: infeccions o infestacions per a persones, i afectacions severes envers la biodiversitat i també els espais naturals.

I és molt possible que molts dels que avui, doncs, seieu aquí en aquests escons, o segurament alguns que ens veuen des de fora, us hagueu trobat com a mínim en una d'aquestes situacions. De ben segur la del trànsit, o si ets pagès i et dediques a l'agricultura, molt possiblement també amb l'aparició del senglar o del conill.

De fet, la societat catalana en el seu conjunt, però també l'europea, en els darrers anys no està aconseguint tant com voldria controlar aquestes espècies. I tot això que els acabo d'explicar no recula, sinó que hi ha el risc que incrementi, eh? Aquesta és la realitat i això és amb el que ens trobem.

En paral·lel, i parlant sobretot dels canvis culturals i socials que narrava fa un moment, també és veritat que és innegable el fet que la caça ha patit una important transformació en el darrer mig segle, eh? Ha passat de ser una activitat productiva a una activitat de lleure, però, sobretot, cal seguir tenint-la present –també ho deia vostè– com una acció necessària per al control i la gestió de moltes espècies cinegètiques. Un canvi que requereix també un canvi de model de gestió –deixi'm-ho dir així– més proper a la conservació, i sobretot gestió de la fauna salvatge cinegètica, mantenint-ne els seus usos recreatius i treballant de manera estreta amb el territori.

Cada dia hi ha menys caçadors, també diguem-nos-ho. Cada dia n'hi ha menys i cada dia hi ha més conflictes i problemes originats per aquestes espècies. Aquest és, doncs, un repte cabdal que estem afrontant en aquest àmbit. Com pot veure, som conscients, no podria ser d'altra manera, de la situació, i, de fet, fa temps que trebalem per revertir-la, eh?

En aquest sentit, durant l'any 2021, aquest departament ha atorgat més de mig milió d'euros en ajuts amb dos objectius clars: fomentar les captures de senglar per disminuir-ne la densitat en el medi i contribuir alhora també en la prevenció i lluita contra les patologies del senglar que poden afectar les espècies ramaderes i el seu condicionament per a la introducció de la seva carn al circuit de comercialització –importantíssim. També per promoure l'aprofitament de la carn procedent de les peces capturades a fi d'introduir-la en el circuit de comercialització mitjançant el seu transport al circuit alimentari, i alhora també reforçar d'aquesta manera el primer objectiu. I, de fet, seguim treballant en aquesta línia per al 2022, preparant una nova convocatòria d'ajuts on està previst incrementar aquesta dotació econòmica; de fet, tot allò que puguem, i alhora, incorporar una nova línia destinada a promoure el transport dels senglars caçats des del punt de captura fins al punt logístic de comercialització de carn de caça o a l'establiment de manipulació si és el cas de carn de caça.

Una altra de les branques d'actuació del departament és el control poblacional d'aquestes espècies cinegètiques. Si tinguéssim més temps, segur que ens podríem

estendre en totes aquestes espècies i explicar allò que estem fent en cada cas, eh? Vostè ha parlat del cabirol, ha parlat del cérvol, però si em permet, em centraré en les actuacions de control de l'abundància, com deia, de conills i de senglars, eh?

Si li sembla, començo pel conill. Hem incrementat, en aquest cas, el període hàbil de caça en aquelles comarques on aquesta espècie produeix danys i ho fa de manera més acusada, sobretot al món agrari, que ens preocupa i ens ocupa, eh? En aquest cas, comarques de Lleida, les Garrigues, el Pla d'Urgell, el Segrià i l'Urgell.

Més accions. Està prohibida la caça de la guineu dins dels terrenys cinegètics de règim especial amb autoritzacions excepcionals per danys produïts pel conill durant alguna de les dues darreres temporades. Específicament, per l'impacte de les poblacions de conill de bosc que causen als conreus i a les infraestructures agràries –entenc, motiu d'aquesta interpellació– s'han prohibit l'alliberament i les repoblacions d'aquesta espècie en aquestes comarques; les comarques de Lleida, però també a Tarragona i parcialment a les Terres de l'Ebre. I per últim, s'han intensificat les autoritzacions excepcionals –em sembla que també hi feia referència– per capturar aquesta espècie fora de la temporada hàbil de caça, eh?

Si estem en un moment excepcional, hem de prendre mesures excepcionals. Així, durant el 2019 es van autoritzar de manera excepcional 262 actuacions, i el passat 2020, 436.

Temes del porc senglar. En aquest cas, hem aplicat mesures per reduir o estabilitzar-ne la densitat, mantenint la pressió de caça, augmentant l'efectivitat de les batudes i aplicant altres mesures que siguin necessàries. D'acord amb la resolució anual de vedes de caça, es manté, en aquest cas, un ampli període hàbil, que s'ha allargat, evidentment, per a la caça del porc senglar, entre el primer diumenge de setembre fins a l'últim diumenge de març, eh?, ambdós inclosos.

Mantenim la prohibició d'alimentar els senglars també, tret de casos excepcionals, i també es manté l'autorització de la caça de porc vietnamita ensalvatjat, que hi són, i els híbrids d'aquest amb el porc senglar durant les batudes de porc senglar, tant durant la temporada hàbil de caça com en l'exercici de les autoritzacions excepcionals a què fèiem referència, per danys.

Cal dir també que es mantenen les mesures per reduir els danys a l'agricultura amb procediments més àgils per realitzar batudes i aguait, en aquest cas diürns a l'estiu, durant els mesos de juny, juliol, agost fins al setembre, en el cas dels danys als conreus.

És per tot això que he explicat que el Departament d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural està elaborant en aquests moments un pla estratègic que té per objecte donar compliment a nivell, evidentment, de tot el país, i amb accions especials en la zones amb major necessitats, que són les que bàsicament hem comentat, d'un ventall d'actuacions.

De fet, treballem molt especialment la prevenció i la disminució de l'accés a l'aliment d'aquestes espècies –per nosaltres això és molt important–, dedicar més recursos econòmics –amb aquest pressupost ho podrem fer–, promoure les actuacions dels caçadors –vostè també n'ha parlat–, i disposar de més mitjans humans per fer o per poder frenar aquesta regressió i alhora aconseguir revertir-la.

És una resposta operativa per fer front als nous reptes que generen els elevats, com deia, nivells poblacionals que han assolit diverses espècies cinegètiques, i alhora, doncs, prevenir i controlar de manera eficient i sostenible els riscos i els danys que generen. En definitiva, disminuir el creixement i reduir les poblacions de senglar i de conill –de totes les espècies, però aquestes en particular, que són les que ens aporten més danys– a les zones més afectades per la sobrepoblació, com hem dit, assolint, doncs, també l'equilibri d'aquestes poblacions, l'equilibri natural que han de tenir vers el nostre medi.

Moltes gràcies.

La presidenta

En el torn de rèplica, torna a tenir la paraula la diputada senyora Rosa Maria Ibarra.

Rosa Maria Ibarra Ollé

Gràcies, presidenta. Consellera, veig que coincidim en l'anàlisi de les dades que tenim i en la diagnosi. Però el que està clar és que s'ha de passar de la diagnosi i de les dades als fets i a les realitats, i creiem que això el departament, ara com ara, no ho fa. I, de fet, les dades ens donen la raó. És a dir, el 2017-2018 s'elabora un pla per a la prevenció dels riscos de la fauna salvatge, i estem a 2022 i aquesta fauna no ha minvat, les poblacions no han minvat, sinó que s'han incrementat.

I, per tant, estem davant d'un problema molt greu –d'un problema molt greu– que afecta el sector i que preocupa el sector, i hem vist manifestacions de pagesos i pageses i de ramaders, i hem vist també manifestacions de sindicats que posen sobre la taula el problema important que tenim.

De fet, aquest pla de prevenció de danys i riscos causats per la fauna cinegètica feia una diagnosi de la situació en què es trobaven al moment i deia literalment: «Tenim un problema molt gros.» Tenien un problema..., és molt gros. Imaginin-se passats aquests cinc anys, no? Per tant, cal emprendre les accions que siguin oportunes.

Vostè deia: «Farem un nou pla.» Està molt bé, però si aquest pla no..., es deixa sobre la taula o es posa a dins el calaix i no s'apliquen les accions que determina i no s'hi posen recursos humans i econòmics, de poca cosa servirà. De fet, aquest pla de fa cinc anys parlava..., una de les primeres mesures que apuntava era la llei de caça, era la necessitat de fer una nova llei de caça, perquè recordem que tenim una llei de caça de l'any 70, del segle passat. Per tant, evidentment les coses han canviat molt i s'hauria d'abordar aquesta nova llei.

La caça és una activitat essencial per poder contenir les espècies cinegètiques; ho dèiem. És cert que ha canviat la visió de la societat respecte de la caça i també ha canviat la seva naturalesa. No és una font de proveïment d'aliment, sinó més aviat una activitat d'oci. Però el que està clar és que no podem criminalitzar la caça i no podem fer recaure en els caçadors tota la responsabilitat del control de la fauna. Això és impossible. I, de fet, s'està demostrant impossible.

Per tant, caldrà buscar mecanismes que complementin la caça, com poden ser la professionalització en el control de les poblacions, l'actuació d'empreses de prevenció i control de la fauna... Ep, però això hem de tenir en compte que tindrà un cost per a l'Administració, i hem de voler veure si el volem assumir, no? També la figura del caçador habilitat o l'acció dels agents rurals a través del Grup Especial de Gestió Cinegètica i Captura d'Animals, que, per cert, es va crear el 2015 i estem al 2022 i encara no s'ha desplegat.

La recerca i la investigació han de permetre també trobar mètodes de control de les poblacions de les espècies cinegètiques allà on no es pugui caçar. És evident que en entorns urbans i periurbans la caça no és una solució i, per tant, hem de buscar aquests mètodes que sí que ho siguin. I, de fet, s'hi està treballant. Coneixem que hi ha algun projecte de la Universitat Autònoma que va en aquest sentit i, per tant, creiem que hem de seguir amb la investigació i el desenvolupament també en aquests temes. Són mesures que el pla ja apunta i, per tant, no li estic explicant coses noves. Veurem aquest nou pla en què sembla ser que estan treballant, a veure què proposa.

També l'hi deia en la meua intervenció: coordinació amb altres comunitats autònomes, especialment amb aquelles que poden blindar les zones de pas de senglars provinents de França per tal que no arribi la pesta porcina africana, perquè realment això suposaria un problema molt greu, i coordinació també amb altres sectors i amb altres departaments. Dèiem Interior, pels agents rurals, però també amb altres actors implicats –caçadors, agricultors, ramaders, guardes de reserves de fauna o dels

parcs naturals. Sense la implicació dels agents, difícilment, doncs, serà possible contenir el problema.

Aquesta coordinació ens hauria de permetre també tenir, d'alguna manera, un cens aproximat dels animals. És evident que hi haurà espècies que serà més fàcil que d'altres, però si sabem del que estem parlant possiblement ho podem afrontar amb més garanties.

Consellera, aquest no és un tema menor i, diputats, diputades, de vegades a aquest tema no hi donem la importància que té, però en té i molta per al sector i en pot tenir molta més. És un tema que preocupa molt el sector agrari pels efectes que té en l'actualitat, però sobretot pels efectes que pot tenir en el futur.

Per tant, els hi demanem que des del Govern posin fil a l'agulla i trobin les solucions necessàries i les apliquin amb els recursos humans i materials que es necessitin.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

I també en el torn de rèplica torna a tenir la paraula la consellera Jordà.

La consellera d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural

Gràcies, presidenta. Sí, jo també celebro que..., bé, de fet, preferiria que no coincidíssim en aquesta problemàtica, eh?, però estic absolutament d'acord amb vostè i no descobreixo res ara si afirmo que és una problemàtica molt important –molt important– per al nostre sector i per a altres derivades.

Abans deixi'm fer-li una consideració, que no me n'oblidi, respecte a la pesta porcina africana. Sàpiga..., jo crec que ja ho sap, perquè crec que ho he explicat en més d'una ocasió, però en qualsevol cas nosaltres, des de la Direcció General d'Agricultura i Ramaderia, hem estat una de les primeres direccions de la matèria de l'Estat que vam començar a treballar ja fa tres anys, quan es va detectar el primer focus –el primer–, amb una comissió interdepartamental tant tècnica com política, i la tècnica es reuneix de manera molt sovintejada. No em vull equivocar, però diria que fa dues setmanes es va reunir la tècnica, en aquest cas, és a dir, que hi estem a sobre.

Treballem amb la comunitat d'Aragó, sens cap mena de dubte, perquè òbviament els porcs senglars no entenen de fronteres, evidentment, i estem extremadament alineats també en aquest cas amb el ministeri, com no pot ser d'altra manera, perquè això ens ocupa i ens preocupa a tots.

I entraré una mica més en matèria del que li deia abans, eh? De fet, des del departament estem ultimant –i quan dic «ultimant» vol dir acabant– i la setmana que ve crec que estarem en disposició, si li sembla, amb els grups parlamentaris, de que la directora vingui a explicar aquest pla estratègic, que presentarem, si no m'equivoco, doncs, també en molt pocs dies. És a dir, que ja l'hem acabat, per entendre'ns. El que passa, que veurà i convindrà amb mi que és molt extens, que hi ha moltes de les coses que vostè també ens comentava. I, de fet, molt oportuna, aquesta interpellació aquesta setmana –deixi'm-li dir així. I, en qualsevol cas, podrem acabar de parlar-ne.

Però, en qualsevol cas, hi ha un ventall d'actuacions. Jo crec que és molt ampli, que és molt integral i abasta moltes de les coses que vostè també parlava, perquè els àmbits són múltiples, són moltíssims i per citar-ne alguns, doncs, per exemple, una actualització normativa, més enllà de la llei, que, com bé saben, és un tema que hem d'abordar, però la llei té el seu temps i, malgrat que l'abordarem, sens dubte, hem d'actualitzar normativa. I aquí també espero que trobem consensos en aquest Parlament i compto, òbviament, amb el seu grup parlamentari.

També caldrà trobar un equilibri de les poblacions cinegètiques amb els ecosistemes i les explotacions agrícoles, evidentment. Això vol dir reduir densitat, sens dubte, de poblacions en espècies de risc; reduir les condicions òptimes de la superpoblació d'espècies, evidentment; adaptar les explotacions agràries amb el que podem acompanyar i ajudar també per reduir el risc de danys, i incentivar la comercialització

i l'aprofitament de la carn de caça, que aquí tenim un filó també molt important i treballem des de moltes derivades. I una altra de molt important també –n'ha parlat al principi de la seva interpellació–, reduir la sinistralitat en aquest cas de vehicles en infraestructures. I en aquest tema, evidentment, són els Mossos d'Esquadra, és el Departament d'Interior qui s'encarrega de registrar tots aquests atropellaments de fauna salvatge a les carreteres. I, per tant, es tracta d'unes dades que estan centralitzades a Interior, però que nosaltres en som també coneixedors i que, òbviament, també ens preocupen.

En termes generals, són totes elles..., aquest ventall, doncs, són moltes les actuacions que al final es duen a terme per reduir la pèrdua de biodiversitat i d'espècies protegides de les infraestructures viàries i ferroviàries. I aquí hi ha moltíssimes coses i un extens ventall. Tot plegat..., també deixi'm dir que això ho hem de fer de la mà del sector; portem ja temps treballant-hi i, per això, ara estem en disposició ja de poder explicar quin és aquest pla estratègic que, ho repeteixo, hem treballat al costat del sector.

De fet –i acabo–, el món... –i en això també convindrà, a diferència dels companys de VOX, segur que vostè sí que convindrà amb mi–, estem afrontant un repte global de transformació, sens dubte, també del model productiu i de la gestió del territori, en definitiva. I Catalunya, doncs, d'això no s'escapa. I aquí al nostre país el repte és majúscul, sobretot pel paisatge i per la riquesa natural, per l'elevada biodiversitat de conreus, la diversitat, i que tot plegat genera una quantitat d'hàbitats, com dèiem al principi, potencials immensos, no? O les espècies cinegètiques, doncs, en aquest cas, coexisteixen amb els usos tradicionals del sòl. I hem de ser capaços, entre totes i tots, de trobar aquesta sortida.

Treballem doncs per afrontar aquests nous reptes, que generen els elevats nivells poblacionals cinegètics a què fèiem referència, i prevenir i controlar de manera eficient i sostenible els riscos i els danys que generen. En breu, doncs, ho presentem i espero també comptar amb tota la seva complicitat.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Passem a l'onzè punt de l'ordre del dia, la interpellació al Govern sobre la necessitat d'un nou finançament just, presentada pel Grup Parlamentari d'En Comú Podem.

Interpellació al Govern sobre la necessitat d'un nou finançament just

300-00118/13

Té la paraula, per fer l'exposició de la interpellació, el diputat senyor Joan Carles Gallego.

(Pausa llarga.)

Joan Carles Gallego i Herrera

(L'orador sospira. Rialles.) No, és que jo estava acostumat que quan em donaven un horari el complíem, però bé.

La presidenta

És que hem sigut molt ràpids votant.

Joan Carles Gallego i Herrera

Així m'agrada. Bé, doncs, bona tarda a totes i tots. Conseller, aquesta interpellació, com us podeu imaginar, el que vol és alertar el Parlament i el Govern de la necessitat i urgència d'impulsar un canvi de model de finançament de la Generalitat. L'actual model fa temps que ha estat qüestionat. Aquest Parlament ho ha fet en més

d'una ocasió, diferents forces polítiques portem temps posicionant-nos-hi. Nosaltres mateixos fa dues setmanes vam presentar unes línies generals per a unes propostes de canvi i demandes de consens.

L'actual model de finançament, acordat el 2019, havia d'haver-se revisat el 2014. Bloquejos polítics dels diferents governs de l'Estat mantenen un model esgotat i injust, però també la nostra pròpia renúncia al lideratge i promoure una alternativa més justa i necessària en què conflueixin diferents territoris de l'Estat amb qui compartim maltractament fiscal d'un model desequilibrat i caducat amb qui podem construir una alternativa més justa i solidària que avanci cap a la plena responsabilitat fiscal. Catalunya hem de tornar a liderar una proposta de finançament. Portem anys de retrocessos, hem de tornar a avançar en autogovern i, per fer-ho, ens cal més sobirania fiscal i més suficiència econòmica.

El Govern de la Generalitat no pot bandejar aquest debat, no pot deixar de participar en aquest debat amb propostes i aliances. Això seria fer deixadesa de funcions i va en perjudici de la ciutadania. El finançament ha d'ocupar una de les carpetes centrals de la mesa de diàleg amb el Govern de l'Estat. Si realment volem avançar en autogovern i garantir la provisió plena i de qualitat dels serveis de l'estat de benestar i cuidar més i millor la nostra gent, és necessari que el finançament i l'autogovern siguin elements centrals en la mesa de diàleg i negociació amb el Govern de l'Estat. Aquest és un dels consensos més repetits, un dels consensos de país: el 72,5 per cent de la ciutadania, en darreres enquestes, considera que aquesta..., el finançament és una de les solucions necessàries per al conflicte polític que vivim.

En Comú Podem fa temps que reclamem major lideratge del Govern en la construcció d'una proposta de país, que permeti enfortir la nostra posició davant de l'Estat. Hem demanat també coordinar-nos amb el País Valencià i les Illes, amb qui compartim no només llengua i cultura, sinó també un balanç fiscal negatiu que incideix en un insuficient finançament que limita la capacitat d'avançar.

Estem en disposició, creiem, de construir una proposta d'hisenda pròpia i solidària que doni autonomia fiscal a Catalunya i es suporti en el principi de fraternitat, de solidaritat amb la resta de pobles i la ciutadania de l'Estat.

Hem de posar propostes sobre la taula del Ministeri d'Hisenda aprofitant que ha obert el debat sobre el nou model de finançament. Sabem que està caducat fa anys i les propostes que arriben del ministeri sonen clarament insuficients i contràries als interessos dels catalans i catalanes. Avui, totes les comunitats de l'Estat estan treballant la seva proposta i les seves aliances, mentre que el Govern de Catalunya, malauradament, renuncia a defensar els interessos de la ciutadania catalana en aquests debats. Galícia i la resta de territoris menys poblats s'organitzen, el País Valencià i les Illes assumeixen un lideratge clar i evident. En l'entretant, l'única aportació del Govern català han estat unes al·legacions a la proposta del Ministeri d'Hisenda fetes amb pressa, a última hora i que hem conegut a través dels mitjans de comunicació. El conseller no s'ha dignat a fer-les arribar al Parlament, un signe clar de la voluntat política del Govern amb relació a aquesta qüestió.

Desconeixem a hores d'ara si el Govern té o no una proposta sobre el nou model de finançament. El que sí que sabem és que ens cal una proposta acordada pel conjunt de forces polítiques catalanes favorables a la reforma. Una proposta construïda des del consens ens pot donar prou força com per fer escoltar la nostra veu i els nostres interessos.

És possible teixir un gran consens de país sobre una proposta que millori el finançament i faci avançar l'autogovern. És possible construir aquest consens polític al Parlament que tradueixi el consens social dels setanta-dos i mig per cent en una proposta del Parlament que tindrà la força de la unitat per ser negociada.

Negar-nos a entrar en aquesta negociació a l'espera de futurs ideals és conformar-nos a continuar instal·lats en la queixa permanent, és mantenir una lògica política que utilitza les limitacions d'un model injust, caducat i obsolet per escudar-se

i justificar la paràlisi del Govern. Una paràlisi que és la renúncia a fer avançar l'autogovern, una renúncia a millorar la cura i la vida de la gent.

A la insuficiència de l'actual model, li hem de contraposar propostes. Propostes per a un nou finançament just i la força del consens. La proposta inicial del ministeri no ens agrada, però té la virtut d'obrir el debat i això ho hem d'aprofitar. Coneixem el que representa per a Catalunya la bandera del Govern Rajoy, del PP, centralitzar, retallar i ofegar Catalunya. L'infrafinançament de Catalunya i altres comunitats no és una maledicció divina, és el resultat d'una concepció política reaccionària i centralitzadora. La cultura desfiscalitzadora i un model de finançament desequilibrat i injust està consolidant el model del Madrid ayusista, refugi de grans fortunes parasitàries a l'empara del dúmping fiscal.

Cal trencar aquesta lògica, cal superar aquest model. Per això, un cop el Govern de l'Estat ha obert el debat del finançament per modificar el model, hem de treballar per un nou model descentralitzat que garanteixi recursos per a tothom. És possible fer-ho. Per això proposem treballar per construir els consensos i la proposta a partir de tres pilars fonamentals.

Volem crear una comissió d'estudi al Parlament on poder treballar conjuntament la diversitat política que ens representa. Volem plantejar, com a base d'un nou model, l'establiment d'un terra fiscal en els impostos cedits a les comunitats autònomes, com patrimoni, successions o d'altres per acabar amb la competència deslleial i amb els paradisos fiscals dins del nostre país. I volem respectar el principi d'ordinalitat, acabant amb els tres fons que només generen distorsions i greuges per al nostre país.

Sobre aquests tres pilars, podem avançar en una proposta de nou sistema de finançament més just, un model que proposem s'assenti sobre els següents objectius: incrementar els recursos gestionats per Catalunya, garantir a cada nivell de govern els recursos suficients a la distribució de competències efectiva, incrementar l'autonomia financera, guanyar transparència, garantir el principi d'ordinalitat i, per tant, clarificar el sistema d'anivellament, i desenvolupar plenament l'Agència Tributària de Catalunya en consorci amb l'Agència Estatal d'Administració Tributària perquè pugui funcionar a Catalunya un model de finestra única.

Aquesta no és una proposta tancada, és el nostre punt de partida. I l'oferim per treballar conjuntament amb aquelles forces d'aquesta cambra que comparteixin compromís per avançar en un nou model de finançament just. Aquesta proposta la podem liderar conjuntament des de Catalunya amb altres territoris que, com el País Valencià i les Illes, tenen necessitats i demandes similars a les nostres, amb qui podem compartir agenda i propostes per construir una veritable aliança mediterrània per a la justícia fiscal, el progrés social i el compromís climàtic.

Parlem de disposar dels recursos econòmics que es generen al país per atendre millor les polítiques socials i econòmiques i garantir la suficiència financera de l'autogovern, i de fer-ho a partir d'una proposta coherent amb el principi de solidaritat territorial, garantint l'anivellament que permeti que el conjunt de territoris tinguin capacitat de prestar amb equitat els serveis bàsics, sempre que es faci un esforç fiscal similar. Parlem de disposar dels recursos necessaris perquè els diferents territoris puguin desenvolupar les seves competències, especialment la despesa social i d'inversió en foment de l'ocupació i l'economia social i solidària, medi ambient, transició energètica, coneixement i capital humà.

És per això que interpel·lem el Parlament i interpel·lem el Govern a incloure la reforma del sistema de finançament com una de les prioritats de Catalunya, a impulsar en aquest Parlament una comissió de treball que permeti consensuar una proposta el més àmplia possible amb tots aquells grups polítics que comparteixin aquest objectiu i que ens permeti avançar en suficiència, en autogovern, en justícia i solidaritat.

És possible, fem-ho.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

En el torn de resposta, té la paraula el conseller d'Economia i Hisenda, senyor Jaume Giró.

El conseller d'Economia i Hisenda (Jaume Giró i Ribas)

Senyora presidenta, senyores i senyors diputats... Senyor Gallego, he escoltat amb molt interès la seva intervenció. Ho he fet amb una bona predisposició i amb el convenciment de que estaria d'acord en el fons de la qüestió que vostè em plantejaria. Qualsevol diputat o diputada d'aquesta cambra sempre es posarà bé davant d'una interpellació sobre la necessitat d'un finançament just. Qui d'aquest Parlament o del Govern s'hi oposaria, a un finançament just? Certament, suposo que ningú, i jo l'últim, senyor Gallego.

Deixi'm que li digui que moltes de les propostes que presenta el seu grup en aquest hemicicle em semblen personalment raonables i necessàries. Algunes no m'ho semblen tant, com per exemple aquella proposta de salari màxim sobre la qual em va interpellar fa uns mesos i arran de la qual vam quedar vostè i jo de fer algun dia una visita a Cuba per comprovar la competitivitat del mercat laboral a Cuba.

De les seves propostes raonables, que són la majoria, algunes fins i tot van ser incorporades al pressupost del 2022, com vostè sap: les referides a la salut mental, al dret a l'habitatge o a les inversions ferroviàries. N'hi ha d'altres en què podem tenir diferències en matisos, o en com implementar-les o sobre quines són més prioritàries. A mi també m'agradaria reforçar més el nostre model sanitari, destinar més recursos a les escoles, modernitzar l'Administració pública o combatre la pobresa infantil, que són totes elles coses que el seu grup proposa. A tots ens agradaria reforçar encara més el nostre estat del benestar. L'únic problema, com sap, senyor Gallego, són els diners, els diners que ens fan falta per dur a terme aquestes polítiques. Per això crec que el sistema que tenim avui per fer front com a país a les necessitats de les ciutadanes i ciutadans és injust. Fixi's que no dic «insuficient», no dic «desequilibrat», no dic «mal dissenyat», ni dic tampoc «ineficient»; dic «injust».

El model de finançament que Catalunya és, abans que res, injust. Per què és injust? I crec que, en això, també hi estarem vostè i jo d'acord. El model és injust mentre no puguem resoldre les nostres necessitats comptant amb els recursos que nosaltres generem per nosaltres mateixos. No pot ser que Catalunya sigui un país amb prou capacitat per gaudir d'un estat de benestar ampli i que no puguem fer-ho perquè aquests recursos s'escapen del nostre control. Literalment, ens els treuen de les mans.

Vostè avui m'interpella en relació amb el que la presidenta del Grup Parlamentari d'En Comú Podem va exposar a la roda de premsa que es va celebrar el 12 de febrer. En aquella compareixença, que vaig visionar ahir a la nit per tal de preparar aquestes paraules, la senyora Albiach va dedicar dues terceres parts de la seva exposició, vuit de catorze minuts, a enumerar les raons per les quals la proposta del model de finançament de la ministra d'Hisenda, la senyora Montero, li semblava inacceptable. En la resta de l'exposició va referir-se al mateix que vostè avui ens ha exposat. Amb això, crec que està tot dit: el problema no és de falta d'idees a Catalunya, el problema és de falta de voluntat a Madrid.

Senyor Gallego, permeti'm que li faci una descripció objectiva de la situació en què ens trobem avui. Vostès són un partit de govern a Madrid. Vostès varen decidir formar part d'una coalició per dirigir la política espanyola durant aquesta legislatura. Vostès tenen avui la capacitat..., em sap greu dir-ho, però vostès tenen avui la capacitat, més que cap altre partit a Espanya, i molt més que la majoria dels partits del Parlament de Catalunya, de decidir quin ha de ser el model de finançament del nostre país. Però vostès, igual que el PSC, són incapaços d'aconseguir que l'aliança PSOE-Podemos faci una proposta justa de finançament per als catalans. I aleshores, què fan? Qualsevol persona raonable esperaria que ho reconeguessin i que ens

diguessin que no se'n surten. Esperaria que diguessin que dissortadament passa el que ja sabem, que quan vostès parlen amb els seus companys de partit a Madrid del tema de finançament de Catalunya, no se'n surten. Qualsevol esperaria que vostès reconeguessin el que tots veiem, que és, senyor Gallego, la seva impotència; la seva impotència que és la nostra –igual que la nostra– a l'hora de defensar Catalunya a Madrid, hi hagi el govern que hi hagi.

Com vostè sap, divendres passat vàrem tenir la reunió de la comissió bilateral. Permeti'm que li expliqui una interioritat dels preparatius de la reunió. Miri, jo vaig demanar de posar a l'ordre del dia tres temes. Tres; només tres. Vaig demanar que discutíssim sobre el nou finançament dels Mossos d'Esquadra per cobrir el cost de l'increment d'efectius, després d'aquella foto –una foto sense diners– que va venir a fer-se a Barcelona el ministre Marlaska el passat mes de novembre. En segon lloc, vaig demanar que poséssim sobre la taula l'equiparació de l'edat de jubilació dels Agents Rurals de Catalunya amb la dels Mossos d'Esquadra, igual que ho tenen des de fa molts anys els Agents Rurals de la Guàrdia Civil a tot l'Estat. I vaig reclamar que tanquéssim un acord sobre la inversió pendent de l'Estat en els anys 2009-2013, en virtut de la disposició addicional tercera de l'Estatut, que són uns 2.900 milions d'euros. Els veu amb prou entitat aquests temes, senyor Gallego? Vostès saben que en política les formes són molt importants. Doncs bé, el Govern d'Espanya no va voler tractar aquests temes dins de l'ordre del dia, i em va obligar a plantejar-los en el torn de prec i preguntes. Van anar a prec i preguntes, sense cap compromís, naturalment, per part de l'altra banda.

Sincerament, senyor Gallego, jo no veig enlloc cap disposició del Govern d'Espanya a resoldre seriosament el tema del finançament ni cap altre tema important que tinguem sobre la taula. La prova la tenim en la manera de com van avaluar la reunió del divendres la Generalitat i el Govern de l'Estat: pel Govern espanyol –del qual, per cert, ho torno a recordar, vostès en formen part–, la reunió es va tancar amb un acord històric; per aquest conseller, en canvi, la reunió va ser una demostració més que l'Estat no té cap intenció de corregir el desequilibri financer estructural que pateix el nostre país.

Senyor Gallego, per aconseguir la gestió de l'Observatori del Montseny, que ja havia demanat el president Montilla, o el traspàs d'un tram de carretera de quinze quilòmetres, l'Estat s'ho ha hagut de pensar durant sis mesos. Si ara demanem el principi d'ordinalitat en la distribució d'inversions pressupostàries o una hisenda pròpia amb autonomia fiscal a Catalunya i el desenvolupament complert de la nostra agència tributària, com vostès proposen, aleshores potser en lloc de sis mesos trigarem sis segles.

Acabo. El que vostè em demana avui és fer un rodeig; demana que fem nostre el programa dels comuns i que a continuació anem a Madrid i el presentem a la coalició de govern a veure si la coalició de govern, de la qual vostès formen part, ens el compra. Amb tot el respecte l'hi dic, jo veig més pràctic que vostès directament demanin al Govern de Madrid que en una d'aquestes bilaterals ens presenti formalment al Govern de Catalunya el model de finançament que vostè ens ha explicat avui aquí. Estic segur que vostè sap millor que jo quina serà la resposta del seu propi partit i del seu Govern, del que forma part, si els hi demana.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

En el torn de rèplica, té la paraula el diputat senyor Joan Carles Gallego.

Joan Carles Gallego i Herrera

Bé, deia en Martí i Pol que de res no ens val l'enyor o la complanta, ni el toc de displicent malenconia. Potser va sent hora, eh?, de que ens posem a enfilar aquesta agulla amb el fil d'un propòsit que no dic.

Nosaltres hem vingut aquí a explicar la importància d'un nou model de finançament just perquè entenem que el que hi ha és injust. I hem vingut a dir que aquest nou model de finançament just que Catalunya necessita i vol l'ha de liderar el Govern amb la força del consens que pot obtenir en aquesta cambra si ens posem a treballar aquelles forces que ens comprometem amb un canvi de model de finançament.

Jo he observat que a Catalunya avui, políticament parlant, el setanta-dos i mig per cent que diuen les enquestes que consideren que canviar el model de finançament és una sortida política al conflicte s'expressa també en aquesta cambra parlamentària. Posem-nos a treballar aquesta translació del sentir ciutadà i convertim-lo en proposta política amb força política per anar a negociar davant del Govern de l'Estat unes propostes de Catalunya àmpliament consensuades que ens permetin superar la injustícia d'un model que, com bé diu el conseller, no compartim.

Però a l'hora de posar-nos a fer política, com deia el conseller, els procediments són molt importants –molt importants, els procediments. Tan important és el procediment d'una comissió bilateral, que tu saps, d'entrada, que si no està en l'ordre del dia previ, pactat entre els membres de la comissió bilateral, aquell tema no es tracta. Per això ho posen a prec i preguntes. El que passa, que el conseller ho diu com una queixa quan simplement explica quin és el procediment normal de funcionament dels òrgans col·legiats, i en aquest cas de la comissió bilateral.

Però és que els procediments també són molt importants en una cosa que ha dit el conseller que no podem acceptar. Nosaltres no volem que el Govern de l'Estat decideixi un nou model de finançament; nosaltres volem que el Govern de l'Estat negociï i acordi un nou model de finançament. Perquè nosaltres no volem governs que imposin decisions, volem governs que negociïn i acordin. I aquest és l'element fonamental que el conseller sembla ser que no ha volgut entendre. Perquè nosaltres hem vingut aquí a proposar un acord, un acord per negociar i per acordar un canvi de model de finançament.

Ja sabem que el model actual és injust, ja sabem que el Govern de l'Estat no ens donarà d'entrada el que el Govern de Catalunya li demani, però també sabem que el Govern de l'Estat està obligat a negociar, i, si està obligat a negociar, ha de construir un acord. I tindrem més força si aquest acord o si la proposta nostra ve del consens, i tindrem més força encara no només si ve del consens de Catalunya sinó que estableix aliances estratègiques amb altres territoris. I les Illes i el País Valencià comparteixen el problema de finançament, consideren que el model de finançament també és injust, i també comparteixen bona part de les propostes d'un model que garanteixi la suficiència de recursos per atendre les necessitats de la ciutadania i les competències que tenim, i al mateix temps també, evidentment, mantenir el nivell i l'esperit de fraternitat que ha de tenir un model de finançament a futur.

Podem construir la proposta, la podem consensuar a Catalunya, podem establir aliances a l'Estat i, a partir d'aquesta força, podem anar a negociar amb el Govern de l'Estat un canvi, perquè el que volem és canviar; no volem quedar-nos instal·lats on estem, perquè, en quedar-nos instal·lats on estem, passa el que passa, que el Govern diu que no fa les coses perquè el finançament és injust però no vol canviar aquest finançament injust perquè si canvia aquest finançament injust no tindrà l'excusa de dir que no fa les coses perquè el finançament és injust.

I el Govern sap que té una paràlisi de govern, i no és per un finançament injust, perquè no és només que hi hagin pocs recursos sinó com s'apliquen també els recursos. Perquè els recursos es poden aplicar de moltes maneres: o a satisfer les necessitats de la ciutadania o, malauradament, a vegades a gestionar malament els recursos, que es perden a vegades en vies burocràtiques o de mala gestió procedimental que no fan que es destinin a les finalitats que reben. Però aquest seria un altre tema, que ja l'anem analitzant en els llocs on pertoca.

Ara el que cal decidir és si volem o no canviar un model de finançament injust o ja ens va bé que continuï sent injust fins que algú ens el canviï, i si volem canviar aquest model injust, si volem fer-ho proactivament liderant-ho i si volem fer-ho des de la força que ens donaria el consens o no. I això és al que ens hem de posicionar. La resta? Doncs miri, és seguir instal·lats en allò, en el que diu en Martí i Pol, no?, en l'enyor, en la malenconia, però així no avançarem.

Per tant, insistim en que nosaltres el que volem és construir des del consens una proposta de nou finançament just. Nosaltres tenim propostes; espero que altres grups polítics també tinguin propostes, i que amb les propostes d'uns i altres puguem anar a Madrid a fer seure el Govern de l'Estat i a canviar el model de finançament.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

I en el torn de rèplica, té la paraula ara el conseller Jaume Giró.

El conseller d'Economia i Hisenda

Gràcies, presidenta. Diputades i diputats, senyor Gallego... Miri, senyor Gallego, si vol podem seguir insistint en les nostres posicions respectives, però a mi em sembla que hi ha tres coses que estan molt clares. La primera és que el Govern de Madrid, en tot cas..., és al Govern de Madrid a qui li correspon fer una proposta d'un nou model de finançament. La segona és que el seu grup forma part d'aquest Govern de Madrid. I la tercera és que aquest Govern de Madrid no té cap pressa per descentralitzar i molta pressa per recentralitzar.

D'altra banda, li he de dir que aquelles tres propostes que jo vaig fer..., naturalment no les vaig fer el mateix divendres per la tarda –soc nou en política, però procuro aprendre ràpid–, i les vaig proposar després de la darrera reunió, el passat mes d'agost, i, en cap moment, aquestes i d'altres, les van voler posar a l'ordre del dia.

Miri, vostè, amb molt d'orgull, i jo l'hi valoro molt, ha fet sovint bandera del seu municipalisme. Avui compareix en aquesta cambra com a defensor d'un nou model de finançament per Catalunya. El seu grup, avui, té una oportunitat preciosa per demostrar el seu compromís amb les dues aspiracions: el municipalisme i el nou finançament. Si res no ho impedeix, el projecte de llei de *residuos y suelos contaminados para una economía circular* es convertirà en llei el proper mes. Aleshores, aquest Parlament, aquest Govern i aquest país perdrem una vegada més competències que teníem. Catalunya perdrà el control de la política dels canons, que poden representar per aquest any 2022 prop de 120 milions d'euros, una quantitat que va pràcticament íntegra als municipis, com vostè sap molt bé, senyor Gallego.

Vostès estan a temps..., que formen part del Govern de Madrid, vostès estan a temps d'impedir, avui –encara estan a temps d'impedir–, que aquesta llei ens tregui la capacitat normativa sobre el canon de *residuos*. Vostès... *(Aplaudiments.)* Vostès encara estan a temps –encara estan a temps– de demostrar el seu compromís amb els municipis de Catalunya i amb la nostra capacitat d'autogovern d'aquest Parlament. La seva proposta de finançament per Catalunya és molt millor objectivament que la proposta que va presentar la ministra Montero. Els ho reconec, en això estem d'acord, molt millor.

Vostè m'ha sentit dir en aquesta mateixa cambra que jo aspiro a la independència de Catalunya, perquè estic segur de que governés qui governés a tots els catalans ens aniria millor. I aspiro a la plena sobirania política i fiscal del nostre país per aquesta convicció. Confio plenament en les nostres capacitats, de tots els que estem en aquesta cambra, per fer-nos càrrec dels nostres problemes i per decidir per nosaltres mateixos com fer-ho. No ens cal cap acompanyament ni cap tutela, ni del president Sánchez, ni de l'encara, crec, president Pablo Casado, ni de la presidenta Ayuso, tan icònica i tan venerada per algunes elits d'aquesta ciutat, ni tampoc del seu germà. *(Rialles.)*

Miri, aspiro a una cosa ben senzilla –ben senzilla–; aspiro a que aquest hemicle comparteixi una constatació, aspiro a que comparteixi la constatació del desinterès i menyspreu endèmic de l'Estat per corregir la situació injusta que pateix el nostre país, de la qual el model de finançament n'és responsable en una bona part.

No fa gaire dies el senyor Pedro Sánchez, el seu soci de govern a Madrid, va dir que la independència era una qüestió antiga, una qüestió del segle passat. I tenia tota la raó. Efectivament, la gran injustícia mundial que durant el segle xx les potències occidentals van saber entomar i corregir va ser la injustícia del colonialisme. Entre l'any 1950 i l'actualitat, hem passat de cent països de ple dret a les Nacions Unides a gairebé dos-cents, quasi el doble d'estats, amb setanta anys. Per la nostra desgràcia, però, Espanya encara no s'ha sentit interpel·lada per aquest corrent mundial de justícia i de restitució.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, conseller.

Interpel·lació al Govern sobre l'exclusió financera

300-00122/13

Passem al dotzè punt de l'ordre del dia, la interpel·lació al Govern sobre l'exclusió financera, que ha presentat el Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Té la paraula per fer l'exposició el diputat senyor Jordi Munell.

Jordi Munell i Garcia

Gràcies, presidenta. Honorable conseller, diputades i diputats, públic que ens acompanya, bé, la setmana passada el conseller Giró ens anunciava una proposició de llei, de fet, sobre un tema que és sensible a la nostra societat; des de fa setmanes i mesos que se'n parla. De fet, la pandèmia, tots aquests llargs gairebé dos anys que hem patit, doncs, aquests confinaments, a vegades totals, a vegades locals, a vegades perimetrals, han posat sobre la taula diferents diferències que hi ha a la nostra societat, eh? Per un costat hem vist que les tecnologies estaven molt desenvolupades per fer aplicacions telemàtiques, però també hem vist que bona part de la societat no estava encara preparada per fer servir aquesta nova tecnologia. Això ho hem patit també a nivell dels municipis, municipis petits, doncs, com el meu, quan les persones amb dificultats digitals havien de fer tràmits amb el Servicio Estatal del Empleo, amb l'Institut Nacional de la Seguridad Social, amb la tramitació dels ERTE, demanar certificats bancaris, demanar extractes bancaris, les cites prèvies... Per tant, ho hem hagut de fer com hem pogut, eh?; alguns ajuntaments, doncs, posant a disposició dels ciutadans personal propi o a través dels punts Òmnia, de la Direcció General d'Acció Cívica, del Departament de Drets Socials. Per tant, intentar buscar solució a això que passava, eh? De fet, com dèiem, això també ha posat sobre la taula la necessitat d'estendre arreu del país serveis com la fibra òptica o com tenir l'administració més propera.

Per això, parlem d'exclusió financera, però també podríem parlar d'exclusió social, perquè hi ha diferents ciutadans del país que per raons d'edat, per raons d'oportunitats formatives, per raons de formació digital, per raons de formació financera, per capacitats diferents pateixen exclusió per accedir als serveis financers o bancaris. Però, per exemple, això també dona lloc a una exclusió geogràfica, eh? No són el mateix les ciutats, doncs, amb milers i milers d'habitants que els petits pobles de les comarques de l'interior o les comarques del Pirineu. Arribem a un fenomen del peix que es mossega la cua, que, perquè ho entengui tothom, vol dir del cercle viciós: que no hi ha serveis perquè no hi ha gent, no hi ha gent perquè no hi ha serveis.

Per tant, els serveis financers, en aquest sentit, esdevenen també una part del problema, una part de la solució i esdevenen, per tant, un servei essencial a què tots els ciutadans hauríem de tenir-hi accés igual.

Hem patit aquests darrers anys reducció d'oficines bancàries, reducció de personal, reducció de l'atenció presencial, reducció de caixers, malgrat se'ns demana que anem al caixer, reducció del diner físic i passar cap al diner digital, i això exclou una part de la ciutadania. Per tant, una part de la ciutadania veu reduïts els seus drets: no pot disposar d'efectiu, no pot obtenir extractes, com deia, no pot obtenir consultes de moviments, pagament de rebuts, pagament de tributs, eh?, accions que moltes vegades són necessàries per a altres serveis: benestar social, educació, ensenyament per temes de beques, bonificacions que donen els municipis demanen tràmits que els bancs redueixen.

Per tant, això és un tema, com deia abans, que comporta desequilibri territorial, perquè, doncs, els pobles, les ciutats que no tenen accés a aquests serveis bancaris, amb la reducció de caixers, reducció d'oficines, també tenen reducció d'oportunitats per captar habitants, per retenir talent professional, habitants o per desenvolupar noves oportunitats de negoci i, per tant, de feina. Els serveis són essencials, eh?, els de salut, els d'educació, el transport públic, el transport educatiu, les comunicacions, la fibra òptica, els serveis socials, la seguretat, l'aigua potable, l'electricitat, els accessos asfaltats, però també l'accés als serveis financers. De fet, un país sostenible també vol dir que ens puguem quedar a viure en els pobles petits i en el Pirineu. Aquest és el millor significat de la paraula «sostenibilitat».

A Catalunya 443 municipis no compten amb oficina bancària ni caixer automàtic. Més de 250.000 habitants pateixen aquest risc d'exclusió financera, que a vegades coincideix també amb exclusió geogràfica, perquè això s'acumula a les comarques, precisament, de l'interior i del Pirineu i de la muntanya.

A Catalunya hem perdut 5.582 oficines els darrers catorze anys. A Osona hi ha vint-i-sis pobles sense caixer; a Tarragona hi ha 261 oficines de les vuit-centes que hi havia, o al Ripollès, la meua comarca, hi ha dotze pobles sense caixer.

Per contra, hem vist com el sistema financer, passat aquest rescat milmilionari, eh?, que el desembre passat la presidenta del Tribunal de Cuentas –que per alguna cosa sí que serveix el Tribunal de Cuentas, per posar en evidència això– xifrava en 101.500 milions, ho repeteixo, 101.500 els milions que el rescat bancari ha costat a l'Estat espanyol amb diner públic i que ara els bancs no tornen. Bancs que, com dèiem, han reduït 5.560 oficines al nostre país, Catalunya.

Però ara veiem l'avanç de beneficis i són esgarrifosos: 7.887 milions d'euros de benefici es preveu al Santander; 5.200 milions de benefici a Bankia; 4.388 milions de benefici al BBVA; 393, al Sabadell; 871, Liberbank, etcètera, etcètera, etcètera. Esgarrifós.

Aquests dies hem vist també iniciatives, algunes populars. Ha set famós, tristament famós, el senyor San Juan per portar davant del Congrés més de 600.000 signatures amb aquesta campanya «Soc gran, però no soc idiota». Hem vist la Diputació de Barcelona oferint 1 milió d'euros anuals per posar caixers en els municipis cofinançats amb els ajuntaments; per tant, posar un altre cop diner públic al servei dels serveis financers, que són privats, amb unes entitats que guanyen mils de milions a l'any, que et cobren comissió i et cobren també una taxa trimestral per tenir la teua llibreta, i ara la diputació els ofereix, per tant, 1 milió d'euros de serveis. I hem vist també la proposta del conseller Giró, com dèiem, amb una proposició de llei per a la garantia del servei de caixer automàtic en municipis en risc d'exclusió financera.

Ahir mateix vèiem també, així a remolc una mica, doncs, la ministra d'Economia i vicepresidenta del Govern que anunciava una rectificació o una actualització del *protocolo estratégico para reforzar el compromiso social y sostenible de la ban-*

ca i anunciava per d'aquí poques setmanes *un proyecto de ley de servicios de atención al cliente*, tot a correcció.

De fet, patim una altra situació: no som un país amb tots els drets de país; la nostra ciutadania ens demana drets com si fóssim un estat, però encara no som un estat. Per tant, tenim un Institut Català de Finances amb vocació de banca pública, però que no té la carta bancària, que no ens dona el Banco de España, o la regulació del sistema bancari financer no la pot exercir el Govern de Catalunya, depèn del Banc d'Espanya. Per tant, no podem tenir una regulació pròpia sobre un tema que interessa els ciutadans, que genera equilibri de país i que preocupa i afecta, com dèiem, a més de 250.000 ciutadans de Catalunya, que no tenen el dret d'accedir als serveis financers, eh?, per disposar de *cash* o per disposar senzillament d'un tràmit bancari o obtenir un extracte per tramitar una beca o una ajuda social, una ajuda de menjador. Per tant, en aquest sentit, tornem a patir una altra incongruència: el ciutadà mereix, ens demana, exigeix els seus drets, que són lògics, com si fóssim un estat, quan encara no som un estat.

Conseller Giró, per un costat, com valora aquest anunci d'ahir de la ministra vicepresidenta? I, conseller Giró, com és aquesta seva proposta d'un projecte de llei, que avui han compartit amb alguns grups del Parlament, per solucionar aquest problema que sí que afecta la ciutadania i que ens pot generar ciutadans de primera i ciutadans de segona o tenir un país de davant i un país de darrere, cosa que no volem?

Moltes gràcies.

La presidenta

Té ara la paraula el conseller d'Economia i Finances, senyor Jaume Giró.

El conseller d'Economia i Hisenda

Senyora presidenta, senyor Munell, senyores i senyors diputats... El passat 15 de febrer vàrem presentar, efectivament, una proposta de llei per garantir l'accés de la gent als serveis financers bàsics. És una proposta que intentarem que tiri endavant en el Congrés de Diputats. Ens toca ara buscar i obrir totes les vies possibles, les aliances possibles, i convèncer prou grups parlamentaris perquè la proposta es converteixi en proposició de llei i s'acabi aprovant, amb el debat i amb les aportacions que faci falta, i finalment esdevingui una llei.

Per explicar-ho de manera molt ràpida, la llei garantiria que tots els municipis de Catalunya disposessin, com a mínim, d'un caixer automàtic. D'aquesta manera, tots els habitants dels pobles del país tindrien a una distància raonable un equipament per fer l'operativa bancària bàsica, com ara treure diners, fer una transferència o consultar els moviments del compte. Els bancs s'haurien de fer càrrec de prestar aquest servei, de manera que la iniciativa no tindria, naturalment, cap impacte sobre les finances públiques; cap euro públic es destinaria a aquesta iniciativa.

De seguida entraré una mica més a fons en el contingut, però permetin-me que abans els expliqui per què proposem aquesta llei a presentar al Congrés dels Diputats. La raó és senzilla: encara que sembli mentida, vostès, senyores i senyors diputats, no poden aprovar una llei que garanteixi que les persones grans puguin treure els seus diners del seu compte corrent del seu banc; encara que sembli mentida, no ho poden fer. Ni vostès tampoc poden legislar per preservar la competitivitat del nostre territori impedit la desaparició de serveis financers bàsics; l'Estat no els hi permet.

Tot el que podem fer, doncs, és una proposta –sempre es pot fer alguna cosa, com hem fet en aquesta ocasió– i encomanar-nos a la bona disposició dels legisladors a Espanya. Albirem una situació que pot esdevenir un problema per a molta gent; dissenyem una situació que és viable, simple, ràpida d'implementar, que pot funcionar bé, i hem de confiar que puguem convèncer el nostre tutor, l'Estat espanyol, que la iniciativa val la pena i que l'estengui a tots els seus dominis.

L'any 2014 la Unió Europea va publicar una directiva que regulava el dret de tots els ciutadans a accedir a uns serveis financers mínims –l'any 2014. D'aquesta ma-

nera, la Unió Europea va reconèixer un fet obvi i de sentit comú: que avui és impossible tenir una vida normal sense accedir als serveis bancaris. En aquest sentit, els serveis financers funcionen avui com els subministraments bàsics. La nostra societat està organitzada de tal manera que no es pot viure amb dignitat sense accés a l'aigua corrent, a internet, a la llum, al gas o a un compte d'estalvis. L'Estat espanyol va tardar tres anys i mig a transposar aquella directiva i, finalment, el novembre del 17 va aprovar-se el decret llei *de cuentas de pago básicas*.

Mirin, la vicepresidenta espanyola, la ministra Calviño, fa tres mesos va demanar propostes, el Govern espanyol va demanar propostes als bancs per millorar aquest problema. I abans-d'ahir, després de conèixer la nostra proposta –tal com els hi dic: després de conèixer la nostra proposta–, la ministra Calviño va anunciar abans-d'ahir un acord a correuita amb els bancs perquè les oficines ampliïn l'horari d'atenció a les persones grans i els empleats de les entitats facin una formació per millorar l'atenció a aquests clients.

Senyores i senyors diputats, em temo que amb això no n'hi ha prou, perquè el problema no està en l'horari de les oficines ni amb la formació dels empleats d'aquestes oficines. El problema està precisament en la manca d'oficines, el problema està en l'èxode d'oficines, en la desertització bancària que està patint el territori i en les dificultats de les persones grans que viuen als pobles i petits municipis per treure els seus diners del seu compte, fer una transferència o consultar la seva pensió. I això, naturalment, no s'arregla amb les mesures anunciades per la ministra.

L'any 2008 va ser el moment de màxima extensió de la xarxa bancària a Catalunya: hi havia 8.200 oficines al país. Des d'aleshores se n'han tancat 5.600, un seixanta-vuit per cent, i avui d'aquelles 8.200 en queden vora 2.600. S'han anat tancant oficines bancàries a tot l'Estat; el territori de tot l'Estat on més se n'han tancat és Catalunya, un seixanta-vuit per cent.

Com vostè acaba de dir, senyor Munell, uns 250.000 catalans no tenen ni una oficina bancària ni un caixer al seu municipi i gairebé la meitat dels municipis de Catalunya, 443 de 947, no tenen ni oficina ni caixer.

Aquests dies està feliçment en boca de tothom el municipi d'Alcarràs. Alcarràs ha passat de setze oficines fa deu anys a només cinc oficines. I al voltant d'Alcarràs la immensa majoria de pobles no tenen cap oficina. Un total d'onze municipis del Segrià no tenen cap oficina ni cap caixer. I com vostès saben, el Segrià és una de les comarques de referència de Lleida, no estic parlant de segons quina contrada. Les xifres són preocupants, però encara som a temps d'evitar que aquest problema vagi a més. I els garanteixo, hi insisteixo, que les mesures anunciades a Espanya no solucionaran el problema.

Nosaltres, com a govern de Catalunya, no ens podem permetre abandonar el territori. El territori del nostre país té un element cultural divers i poderós, i qualsevol país que es respecti a si mateix té cura de les seves persones i de l'espai on viuen. Aquesta proposta de llei vol ajudar a preservar la competitivitat de l'àmbit rural, però també hem de lluitar directament contra el risc de pobresa i d'exclusió. Fa temps que se sap i que està demostrat que l'exclusió financera correlaciona directament amb la pobresa. En els països en vies de desenvolupament una de les mesures que està demostrat que funciona millor per esperonar el progrés i lluitar contra la pobresa és la bancarització de la societat, és a dir, el fet que les persones puguin administrar la seva economia a través dels canals financers formals. Seria paradoxal –disculpin que hi insisteixi– que en els països en vies de desenvolupament s'hi estiguessin creant xarxes bancàries per esperonar el progrés i en països desenvolupats com el nostre se n'estiguessin destruint. És una involució que no ens podem permetre com a país.

La gent gran, les persones grans, els nostres pares, els nostres avis varen aprendre a cobrar la pensió per la llibreta i van domiciliar rebuts, van dipositar els seus estalvis, i tot confiant que sempre tindrien un servei pròxim, un caixer o una oficina

per mobilitzar el que és seu. Són persones que ja han fet un esforç important aprenent a fer servir els caixers automàtics i a usar les targetes. Però ara, senyores i senyors diputats, no els podem demanar ara que aprenguin a fer anar la banca *online* pel mòbil o per l'ordinador. Tres de cada quatre persones –tres de cada quatre persones– més grans de setanta anys no saben fer servir la banca pel mòbil. No ho dic jo, ho ha dit públicament un dels tres principals bancs de l'Estat.

Demanem el mínim per aconseguir el mínim. No estem demanant ni cap mesura revolucionària ni cap mesura conservadora.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, conseller.

Interpel·lació al Govern sobre l'estat de l'educació

300-00121/1

I passem el tretzè punt de l'ordre del dia, la interpellació al Govern sobre l'estat de l'educació, que ha presentat el Grup Parlamentari de Ciutadans. I té la paraula per fer l'exposició el diputat senyor Nacho Martín Blanco.

Ignacio Martín Blanco

Gràcies, presidenta. Senyores i senyors diputats... Senyor conseller González-Cambray, avui l'interpello en un moment que no és fàcil per a vostè, en soc conscient. Han estat setmanes dures des del punt de vista de la seva credibilitat davant de l'opinió pública catalana i davant de la comunitat educativa, però lamento dir-li, amb tot el respecte, que s'ho ha guanyat a pols.

Jo crec que, quan vostè parla dels grans consensos que afecten la comunitat educativa o que afecten el món de l'educació a Catalunya, no té present que segurament avui, en aquest moment, a Catalunya el major consens que hi ha entorn de l'educació és la necessitat que vostè dimiteixi com a conseller d'Educació. El nou consens de l'educació a Catalunya és precisament l'exigència..., des del punt de vista de la transparència, des del punt de vista del retiment de comptes, des del punt de vista de la neutralitat institucional i des del punt de vista més del respecte per la ciutadania, és precisament la seva dimissió, senyor conseller.

I l'hi dic des del més absolut respecte i en cap moment sense cap mena d'acritud. Però crec que el que vostè ha fet amb la gestió de l'avançament del calendari escolar és un exemple paradigmàtic de mal govern, de la seva falta de tacte amb els sectors educatius, amb el sector educatiu, amb la comunitat educativa en general, amb les direccions dels centres, amb el professorat. Això l'hi han dit a vostè precisament aquestes setmanes els diferents sindicats d'educació que hi ha a la nostra comunitat. Li han deixat molt clara la seva posició.

És increïble, és absolutament inaudít que s'hagin assabentat per la premsa del que vostè va comunicar a bombo i plateret amb la companyia del president del Govern de la Generalitat, el senyor Aragonès, que va comunicar aquest avançament del calendari escolar, hi insisteixo, sense haver tingut cap mena de contacte, sense haver tingut cap mena de reunió amb la comunitat educativa, amb els professors, amb els directors i lògicament generant una enorme sensació de desempament per part del sector educatiu, la qual cosa és absolutament lògica i normal, tenint en compte que estem al mes de febrer, s'està preparant ja el curs vinent i resulta que vostè es destapa de la nit al dia, sense cap mena d'avís previ, amb una notícia que afecta necessàriament la manera com han de funcionar els centres en els pròxims mesos i en la preparació, lògicament, i en la previsió del curs acadèmic 2022-2023.

Nosaltres, per definició, no ens situem ni a favor ni en contra d'aquesta decisió seva d'avançar el calendari escolar. Ja li dic que el fons de la qüestió em sembla un debat substancial, substantiu, un debat que, si més no, convé a la comunitat educativa, és escaient. Però vostè ho ha fet sempre d'amagatotis, sense dir absolutament res, sense comptar amb la comunitat educativa. Ha generat malestar entre sectors importants d'aquesta comunitat i també, per exemple, en sectors com els de la concertada.

Jo li dic una vegada més, com ja li he dit en altres ocasions, que al final el sector de la concertada és un sector que acaba pagant sempre els excessos i la falta de contacte amb la realitat que té sovint el Govern de la Generalitat en matèria educativa. Com pagaran les escoles concertades aquest nou calendari, aquest nou horari durant el mes de setembre, per exemple, quan comenci el curs acadèmic el dia 5 per als alumnes d'infantil i primària i el dia 7 per als de secundària, batxillerat i FP? Quan hagin de fer aquesta jornada compacta de nou a una o de nou a dos quarts de dues, que hauran de fer els centres escolars, la concertada tindrà també una facilitat de finançament, com vostè ha assegurat per a les escoles públiques? Jo crec que són temes que vostè hauria d'haver deixat molt clars abans de prendre decisions, abans de prendre mesures i, en canvi, vostè ha pres una decisió unilateral sense encomanar-se ni a Déu ni al diable, i ha fet un autèntic menyspreu del que és el sector de l'educació. I, des d'aquest punt de vista, jo crec que és raonable, si més no, el que estan demanant els sindicats, que és precisament la seva marxa, la seva dimissió al capdavant de la conselleria.

Hi ha altres aspectes que crec que són importants que convé posar de manifest sobre com està portant a terme vostè la seva..., el seu mandat al capdavant de la conselleria i, entre d'altres, jo crec que la manera com s'està enfocant la qüestió de l'educació inclusiva, amb el vistiplau, amb el beneplàcit del Síndic de Greuges o fins i tot amb l'impuls del Síndic de Greuges, és si més no discutible. La seva predisposició, la seva anunciada disposició a acabar definitivament de forma gairebé definitiva, no del tot però gairebé definitiva, amb les escoles d'educació especial a nosaltres ens sembla un autèntic disbarat. Ho hem de dir molt clarament. El Síndic de Greuges, seguint o molt arreglerat amb les seves tesis, ha dit obertament que l'objectiu és acabar amb les escoles d'educació especial.

Doncs, pel nostre grup, això forma part d'aquesta falta de respecte per la llibertat dels pares a l'hora d'escollir l'educació que volen per als seus fills que caracteritza aquest Govern en molts aspectes; també en un altre aspecte com és el de l'escola concertada diferenciada, l'escola que diferencia per sexes, que no segrega –com a alguns els agrada de dir. Però que en tot cas nosaltres creiem que hi ha un autèntic problema amb la llibertat en el món educatiu a Catalunya, precisament per aquesta voluntat de sotmetre a la seva visió maniquea de la realitat, absolutament impregnada d'una voluntat d'enginyeria social, que a parer nostre és realment discutible. I li dic, hi insisteixo, senyor conseller, totes aquestes coses que són crítiques, des del més absolut respecte.

D'altra banda, senyor conseller, i permeti'm que li digui una altra cosa, lògicament també li he de parlar sobre la seva posició sobre la qüestió lingüística, i deixi'm que per a aquesta qüestió li parli en la llengua, en la llengua materna, en la meua llengua materna; com diria Maragall, «la llengua que m'ha donat la terra aspra», però, en tot cas, en el meu cas no és la del senyor Joan Maragall, sinó la llengua que he conegut jo des de petit a casa meua..., que es la llengua castellana. Señor González-Cambray, ayer fue el Día Internacional de la Lengua Materna. Yo no sé exactamente cuáles son, o sí lo sé, de hecho, cuáles son los..., digamos, los razonamientos que ustedes hacen –o llamados «razonamientos»– para haber arrumbado por completo el término lengua materna, pero le recuerdo que la UNESCO reconoce a todos los ciudadanos del mundo el derecho a educarse en su lengua materna y, lógicamente, aquí nos asalta una duda, una pregunta que es por qué los ciudadanos catalanes castellanohablantes somos los únicos ciudadanos del mundo que no te-

nemos, en el seno de un estado democrático de derecho, el derecho a ser educados también en nuestra lengua materna.

Y a este respecto, déjeme que le lea unas palabras, que quizás le resulten familiares, de un miembro de su socio de gobierno, un antiguo miembro de su socio de gobierno, el señor Trias Fargas, diputado en el Congreso de los Diputados en la primera legislatura, tras el advenimiento de la democracia que decía: «Además de un derecho humano, me parece claro que el idioma, la lengua materna, es un requisito pedagógico importante. Los primeros pasos intelectuales, los primeros intentos de pensar, los primeros contactos con el ambiente cultural los hace el niño en su idioma materno y solo a través de ese idioma materno es capaz de darse cuenta del medio cultural en que se mueve. Pero, además, y sigo en el tema pedagógico, a mí me parece que resulta claro que el trauma que siempre entraña el paso de la familia a la escuela aumenta extraordinariamente cuando se complica con el paso de un idioma a otro. Esto ha frustrado distintas vocaciones intelectuales y creo que es un aspecto a tener muy en cuenta.» Yo creo que las palabras de Trias Fargas deberían servirles a ustedes, por lo menos para contestar a esta pregunta clara.

Senyor conseller, señor consejero González-Cambray, ¿usted considera que los ciudadanos de Cataluña que tenemos el castellano como lengua materna tenemos también el derecho a educar a nuestros hijos en lengua materna? Y por precisarle más, si tenemos también el derecho a educarles –también– en nuestra lengua materna, porque nosotros, desde el Grupo Parlamentario de Ciudadanos, lo que defendemos es precisamente que se puede arbitrar un sistema de conjunción lingüística en Cataluña. Se puede arbitrar un sistema en el que nuestros niños, castellanohablantes o catalanohablantes, se eduquen en las dos lenguas. Precisamente para dar lugar a ciudadanos verdaderamente respetuosos con la pluralidad de la comunidad en la que conviven, tanto castellanohablantes como catalanohablantes. Se lo digo, y creo que también es un ejercicio interesante de predicar con el ejemplo, se lo digo yo que, por ejemplo, esta intervención pues la he hecho en un sesenta por ciento en catalán y un cuarenta por ciento en castellano.

No le pido por supuesto, señor *conseller*, Dios me libre, que haga usted lo que yo, pero sí le pido que respete el derecho de los ciudadanos de Cataluña a educar a sus hijos también en su lengua materna cuando esta es el castellano. Porque, insisto, es un derecho que reconoce la UNESCO y es un derecho fundamental de los ciudadanos españoles que tenemos, por supuesto, por el hecho de serlo, y que además reconoce, garantizaría en todo caso, esa pluralidad, el respeto a esa pluralidad que caracteriza a la sociedad catalana.

La verdad es que no comprendemos el motivo de que ustedes sigan empeñados en depreciaar ese derecho y me gustaría, señor consejero, y se lo digo sinceramente, con el mismo respeto que le he dicho todo lo anterior, que me encantaría que usted me justificara por qué ustedes se niegan sistemáticamente a que los ciudadanos catalanes castellanohablantes podamos educar a nuestros hijos también en nuestra lengua materna. Me gustaría que respondiera a esta pregunta tan sencilla y que comentara por supuesto todo lo anterior, pero esa pregunta para mí sería determinante que la respondiera.

Gracias, señor consejero.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el conseller d'Educació, senyor Josep González-Cambray.

El conseller d'Educació (Josep González-Cambray)

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades... Diputat Martín Blanco, li aniré donant resposta a tot el que ha anat plantejant a la seva intervenció. Vostè deia el tema de com s'ha portat a terme el tema de l'avançament de curs escolar. Jo l'hi explico. Jo ho explico. O sigui, aquesta és una conselleria que des de l'inici el que hem fet és

parlar amb tothom sempre i prendre les decisions amb la màxima informació possible.

El primer que vaig fer quan vaig entrar com a conseller d'Educació és preguntar; preguntar i escoltar. Vam fer un qüestionari a tots els equips directius del país, 5.470 equips directius, i als 120.000 mestres. Aquest qüestionari els preguntava sobre com des del Departament d'Educació, com, com a conseller, podia prendre les millors decisions per ser-los el més útil possible, per acompanyar-los en aquesta transformació educativa i amb aquesta equitat amb què volem seguir avançant dia rere dia en el sistema educatiu català.

Ara estem fent un desplegament de currículums, uns nous currículums educatius amb uns canvis de currículums que ens venen determinats per la LOMLOE. La LOMLOE ens diu «heu de canviar els currículums», amb un reial decret, «de cara al curs vinent», ens dona una part del currículum i l'altra part l'estem fent amb un procés participatiu amb tota la comunitat educativa.

He fet *streamings* amb totes les direccions de tots els centres educatius, em reuneixo contínuament amb centres educatius, famílies, alumnat. Faig trobades també amb alumnat per veure quin és el seu parer i el seu punt de vista.

A les trobades que faig amb els equips directius, a l'inici visitava una escola o un institut. I després me'n vaig adonar que, com que el temps és molt limitat, volia escoltar el màxim d'equips directius possibles i volia que també em coneguessin el màxim d'equips directius possibles. I, per aquest motiu, el que faig sempre que vaig a territori darrerament és reunir-me amb totes les direccions de tota aquella ciutat, ho he fet a Lleida, ho he fet a Badalona, ho he fet a Vilanova, ho he fet a Tortosa, ho he fet a altres ciutats –des de llars d'infants a postobligatòria–, per escoltar-nos i, amb tota la informació, prendre les millors decisions.

I l'avançament del calendari sorgeix disposant de tota la informació. El mateix Consell Escolar de Catalunya els darrers anys ha fet quatre informes, quatre, ni un ni dos, quatre informes. I aquests quatre informes del Consell Escolar de Catalunya ens diuen que les vacances d'estiu són massa llargues, ens diuen que hem d'escurçar aquestes vacances de cara a l'alumnat. És una decisió que prenem tenint en compte l'alumnat. I això és el que fem.

I prendre decisions i comunicar-les a la ciutadania és del tot compatible amb el debat. I això és el que vaig fer ahir en un plenari extraordinari del Consell Escolar de Catalunya. Debatre. Un cop decidit el què, amb tota la informació i amb un debat que ja s'ha fet els darrers anys, el que fem ara és, conjuntament amb tota la comunitat educativa, acabar d'ajustar el com ho despleguem.

Una mica semblant a quan vam obrir les escoles per covid. Nosaltres vam decidir obrir les escoles per covid. No ho vam acordar, no ho vam negociar, vam dir, com a Govern: «les escoles han d'estar obertes perquè els nens on millor estan és a l'escola». I un cop presa la decisió, vam parlar amb tothom i vam intentar millorar totes les propostes per tal de fer possible aquestes escoles obertes.

I, perdonin, ahir al Consell Escolar de Catalunya, unanimitat –unanimitat. Ningú –ningú– va dir que la mesura no fos bondadosa i no fos una bona mesura per a l'alumnat. Per a l'alumnat, perquè comença una setmana abans i disminueix el temps de desconnexió de l'alumnat i, sobretot, sobretot, sobretot –i això per als republicans és molt important– per a l'alumnat vulnerable. Perquè l'alumnat vulnerable no té les mateixes oportunitats de fer les mateixes activitats, de pagar-se les mateixes activitats. Perquè l'alumnat vulnerable, si obrim l'escola una setmana abans, tindrà beca menjador. Perquè l'alumnat vulnerable on millor està és a l'escola. I, per tant, és una mesura d'equitat per a l'alumnat.

I és una mesura que garanteix... És una mesura, u, que no altera els drets laborals dels treballadors. Molt important, no altera els drets laborals dels treballadors. Els mestres segueixen fent el mateix nombre d'hores de classe. Faran el curs vinent el mateix nombre d'hores de classe que aquest curs i van els mateixos dies a l'escola.

No altera els drets laborals dels treballadors. I també molt important per a nosaltres: és una mesura que –vostè s’hi ha referit i aprofito per respondre-li– garanteix al cent per cent la conciliació familiar, perquè l’alumnat, els infants, els nens i nenes estaran a l’escola en el mateix horari..., amb gratuïtat al cent per cent, en el mateix horari al setembre que el que tindran a l’octubre, al novembre i a la resta del curs escolar. Per tant, gratuïtat al cent per cent per als nostres nens i nenes durant tot el mes de setembre amb les activitats que calguin, tant a l’escola pública com, evidentment, a l’escola concertada.

I, per tant, davant d’una decisió en què tothom està d’acord amb el què i on tenim temps –perquè estem al febrer i això ho desplegarem al setembre– d’acordar amb la comunitat educativa el com amb tot el diàleg i tot el consens que calgui, el que fem és desplegar aquest avançament de cara al proper curs.

Alguns altres temes que vostè comentava. No acabarem amb les escoles d’educació especial. Jo no sé si havíem tingut l’ocasió de..., jo diria que sí, jo diria que ja els hi havia traslladat: no hi ha cap intenció d’acabar amb les escoles d’educació especial, només faltaria. Aquí cadascú compleix una necessitat i cadascú dona resposta amb una educació personalitzada. I, per tant, creiem en l’escola inclusiva, i tant que sí. Hi hem de seguir avançant. Tenim molt marge de millora en l’escola inclusiva i, alhora, també creiem en l’escola d’educació especial. Tot és compatible.

Vostè feia referència a la llibertat d’elecció. Escolti’m, evidentment, existeix la llibertat d’expressió..., existeix la llibertat –disculpin– d’expressió no, existeix la llibertat d’elecció. Disculpin. Existeix clarament la llibertat d’elecció. Ara, el que jo li dic és, llibertat d’elecció, però les escoles que separen nens i nenes a les aules no poden estar finançades amb diner públic. I, per tant, si algú vol algun tipus d’educació..., doncs, que sigui un tipus d’escola no finançada amb diner públic. Nosaltres el que no podem permetre és finançar amb diner públic les escoles que segreguen per sexe. I per això, amb aquesta renovació que fem de cara al curs vinent, el que fem és no renovar a secundària les escoles que segreguen i que separen nens i nenes a les aules.

Ara ens han dit que ho compliran, ara ens han dit que no separaran nens i nenes a les aules. Escoltin, a dia d’avui, no estan concertades, ens ho han de demostrar. Ens ho han de demostrar. I ens ho han de demostrar vol dir que hem de tenir proves. Hem de tenir proves de com ho comuniquen a les famílies, de com adapten el seu projecte educatiu de centre, de com ho comuniquen als claustrs, de com adapten els diferents espais per tal de fer possible aquesta coeducació i també de com ho comuniquen i acorden a través dels seus consells escolars. És el que li deia abans, en aquest Govern prenem decisions, fem que les coses passin, complim el que diem i no renovem aquests concerts.

També feia referència al tema lingüístic. A veure, aquí jo ja els hi he dit en tantíssimes ocasions que els hi puc tornar a repetir: vostès, els de Ciutadans, s’inventen un problema lingüístic a les escoles catalanes que no existeix. Portem quaranta anys amb un model d’escola catalana que és un model que garanteix l’equitat, la igualtat d’oportunitats i la cohesió social. No hi havia cap conflicte. De fet, no hi és, no existeix cap conflicte, però no hi havia soroll pel que fa a l’aprenentatge lingüístic a les nostres aules fins que van arribar vostès. Nosaltres el que garantim... I això, la darrera enquesta del CEO ja ho deia: el setanta-sis per cent estan d’acord amb aquest model d’escola catalana.

Vostè deia: «la UNESCO». La UNESCO, el que estableix, en el Dia Mundial de la Llengua Materna..., estableix justament aquest dia per visibilitzar i protegir aquelles llengües minoritàries. Que entenc que a Catalunya el castellà, evidentment, no seria una llengua minoritària, i, per tant, no sé com, d’alguna manera, fan aquesta correlació d’idees. I nosaltres, el que garantim, en la seva pregunta, que deia, nosaltres, el que sí que garantim com a Departament d’Educació, i ho seguirem garantint, és que tots els infants, tots els nens i totes les nenes, el que tenen és el dret a

aprendre, el que tenen és el dret a que els eduquem el millor possible, per prendre les millors decisions al llarg de la seva vida. I, per tant, el que garantim és que quan acaben quart d'ESO tenen coneixements assolits tant en llengua catalana com en llengua castellana, com en altres llengües. I aquí reconec que hem de fer un pas endavant en l'aprenentatge de l'anglès.

I això és el que succeeix a Catalunya: que tot l'alumnat acaba quart d'ESO sabent català, sabent castellà i aprenent altres llengües. Jo no conec, no sé si vostès el coneixen, en tot cas, ara m'ho pot dir; coneixen vostès algun infant, algun jove que acabi quart d'ESO i no sàpiga parlar castellà? I no sàpiga escriure en castellà? No passa, ni en castellà ni en català.

(Aplaudiments.)

La presidenta

En el torn de rèplica, té la paraula el diputat senyor Nacho Martín Blanco.

Ignacio Martín Blanco

Gracias, presidenta. Señor consejero, no puedo decir que sus respuestas hayan sido satisfactorias en modo alguno, pero sí que es verdad que debo decirle que llama la atención que en aquello en lo que menos ha contestado ha sido precisamente en lo que tiene que ver con la lengua.

Me ha dicho un par de cosas que me parecen cuando menos curiosas. Usted me dice que no se puede predicar de la lengua castellana la idea de que sea una lengua minoritaria en Cataluña, de la lengua española, y es cierto, porque la lengua mayoritaria en las familias y en los ciudadanos de Cataluña es el español, y efectivamente no es una lengua minoritaria, pero es que precisamente de lo que estamos hablando es de derechos lingüísticos, del derecho a ser educados en lengua materna. Es un derecho que reconoce la UNESCO, lo reconoce para el conjunto de las lenguas maternas, o ahora resultará que la única lengua materna del mundo que no tiene ese derecho reconocido por la UNESCO, o los únicos hablantes de una lengua materna concreta que no tenemos reconocido ese derecho somos los ciudadanos de Cataluña que tenemos el castellano como lengua materna. Oiga, comprenderá que es una interpretación cuando menos torticera de esa resolución de la UNESCO.

Por tanto, yo le digo, efectivamente, la lengua española no es minoritaria en Cataluña, al contrario, es mayoritaria, y razón de más para que el español tenga un peso sustantivo, un peso importante en la educación en Cataluña. Y, además, no creando falsas dicotomías, una mayor presencia del español no va en perjuicio de la lengua catalana. Yo tengo para mí que incluso va en beneficio de la convivencia lingüística y que incluso podría redundar en beneficios para el uso de la lengua catalana.

La verdad es que siempre me ha llamado mucho la atención ese argumento de «si conocen ustedes algún niño que no se exprese bien en castellano al acabar el colegio en Cataluña». Oiga, la casuística es muy plural. Sí que es verdad que yo me guardaré muy mucho, por supuesto, de dar ningún nombre de ningún niño en esta cámara, pero lo que sí que es cierto es que el sentido común nos dice que cuando te pasas toda la educación, a lo largo de toda tu vida, educándote en un sistema de mal llamada «inmersión lingüística», en un sistema monolingüe en catalán, difícilmente tendrás un nivel equiparable o parangonable con el que tienen otras comunidades autónomas del resto de España. Y me adelanto ya a sus posibles respuestas al respecto, porque no hay un solo estudio, no hay un solo informe, no hay ni un solo examen que sea común al conjunto de los ciudadanos españoles que valore el nivel de castellano que tenemos los ciudadanos de Cataluña y los del resto de España.

Por tanto, yo, de verdad, hacen ustedes mangas y capirotos para evitar responder a una pregunta tan esencial, tan básica, que muchos ciudadanos de Cataluña se hacen: ¿por qué diablos los ciudadanos de Cataluña castellanhablantes no tienen derecho a educarse en su lengua materna? Y usted ha seguido sin responder a esa

pregunta. Es una cosa tan sencilla como esa: educarse también en su lengua materna; es decir, hacer enseñanza, asignaturas vehiculares, asignaturas no lingüísticas en lengua española como lengua vehicular. Es una cosa tan fácil como esa, alternar el catalán y el castellano como lenguas vehiculares del sistema educativo.

Pero claro, es que ustedes, insisto, están absolutamente volcados en un proyecto de cambiar los usos lingüísticos de los ciudadanos de Cataluña, de cambiar la composición lingüística de la sociedad catalana hasta conseguir una primacía del catalán con relación a la lengua española. Y eso es, ni más ni menos, que ingeniería social, señor consejero.

La verdad es que sería muy interesante que este debate, este pacto nacional por la lengua que ustedes están planteando, al que yo lamento decir que el Partido de los Socialistas de Cataluña parece que se suma con cierto entusiasmo, yo le digo, señor consejero, que sería muy interesante que ese debate fuese más abierto, pero que no partiese de premisas falsas, tremendistas y apocalípticas, como que el catalán está en peligro extinción, como que una mayor presencia de castellano sería perjudicial para el catalán, como que hacer una asignatura más en castellano pone en peligro los cimientos del sistema educativo de Cataluña. ¡Es que ustedes son apocalípticos! Son profundamente catastrofistas, y eso, insisto, es lo que suelen hacer los movimientos nacionalistas para atemorizar a la población y para tenerla al final sojuzgada bajo unos parámetros que son realmente inconcebibles. No se explica, en buena lógica, esa visión tan catastrofista, tan fatalista de la situación del catalán en Cataluña.

Ustedes hoy presentaban, precisamente, el primer informe del llamado pacto nacional por la lengua, en el que por supuesto van a dibujar una situación catastrofista. Ya he oído al presidente Aragonès diciendo cuáles son las conclusiones de ese primer informe, y ya le aviso, señor consejero, y se lo ofrezco también como herramienta de debate, que nosotros desde Ciudadanos vamos a plantear vamos a presentar un informe, llámele usted si quiere «contrainforme», sobre la realidad de las lenguas en Cataluña, tanto el catalán como el castellano. Y estoy seguro de que nuestro informe, que será probablemente más ecuánime y más plural..., sus conclusiones serán muy diferentes de las del suyo.

Señores y señoras diputados de los partidos separatistas, acepten la pluralidad lingüística de Cataluña y acepten que el castellano, el español, es tan lengua de los catalanes como el propio catalán.

Gracias, señores y señoras diputados.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

I també en el torn de rèplica, torna a tenir la paraula el conseller d'Educació.

El conseller d'Educació

Gràcies, presidenta. Diputades, diputats... Diputat Martín Blanco, la veritat és que em preocuparia una mica si les meves respostes fossin satisfactòries per a vos-
tès, i més tenint en compte la seva trajectòria com a partit polític i el paper que han jugat en l'ús..., en com intentar dinamitar un model de cohesió social, d'equitat i d'igualtat d'oportunitats, i, per tant, em preocuparia si les meves respostes fossin satisfactòries.

Vostès ho repeteixen però, per molt que ho repeteixin, no acabarà sent veritat; per molt que repeteixin una cosa no acabarà sent veritat. Les mentides no es converteixen en veritat per molt que es repeteixin. No hi ha cap conflicte lingüístic a les escoles catalanes. En tot cas, el que fem és identificar què està succeint als centres educatius, com podem... Ara estem amb un repte molt important per al sistema educatiu, que és seguir transformant-nos en com aprenem, no només el què aprenem sinó en com ho aprenem; que aquests aprenentatges, els lingüístics i tots els altres, siguin realment significatius, siguin realment competencials i siguin realment útils per als nostres infants. No podem tenir la mateixa escola ara que la que teníem fa

vint anys, trenta anys o quinze anys, no la podem tenir. Els nostres infants requereixen, necessiten una educació diferent, aprendre les coses de forma que..., no només continguts, que i tant que sí, també, però sobretot aquests continguts a través de saber-los fer, saber-los aplicar, saber-los contextualitzar i saber-los també treballar en equip.

I, per tant, nosaltres reconeixem les situacions. Com a conseller d'Educació i com a Govern va veient que nosaltres el que fem és: la situació és aquesta, i a partir d'aquí veiem com actuar. I precisament la situació pel que fa al català és... –i la vaig reconèixer abans de la sentència, als inicis–, davant d'unes primeres dades que ens mostraven una davallada de l'ús del català als centres educatius, el que fem és desplegar un pla d'impuls del català als centres educatius. I, per tant, ara estem en aquest desplegament del pla d'impuls del català als centres educatius.

Vostè deia: «Vindran informes.» Bé, encantat amb que vinguin informes, però que siguin reals, eh? Perquè estem acostumats a alguns informes que ens han arribat darrerament a través seu, que el que fan és una manipulació i una tergiversació absoluta del que realment estan preguntant, i llavors interpreten les respostes a la seva manera. Per tant, benvinguts els informes, i que siguin reals.

Jo el que li diria és... I, si m'ho permet, acabaré parlant de la situació en la que ens trobem. Demà fem un pas endavant: després de dos anys molt difícils, després de dos anys de covid als nostres centres educatius, després de dos anys on cada vegada és de justícia donar les gràcies a la comunitat educativa, als nostres mestres, a les famílies, a l'alumnat i a l'acompanyament també, i tant, de molts professionals dels serveis sanitaris del Departament de Salut i del Departament d'Educació, hem mantingut les escoles obertes, les escoles segures durant dos anys amb els nens a l'escola, que és on millor estan. L'escola s'ha de fer des de l'escola, i amb covid encara més. I, per tant, davant d'aquests dos anys tan difícils, demà eliminem les quarantenes; anem tornant a la normalitat. Com a Departament d'Educació sempre ho hem dit: hem de poder..., seguint les recomanacions sanitàries, el nostre desig és tornar a la normalitat al més aviat possible, i, per tant, sembla ser que anem cap a aquest camí.

I aquests dos anys han de coincidir amb una nova etapa del sistema educatiu català on siguem capaços de prendre decisions. Prendre decisions i comunicar-les és del tot compatible amb el debat. I, per tant, prendre les decisions amb tota la informació possible, i, a partir d'aquí, transformar un sistema educatiu, amb equitat, amb igualtat d'oportunitats.

I, dins d'aquesta transformació, de cara al proper curs tindrem aquests nous currículums que s'estan fent amb participació, amb tota la comunitat educativa; tindrem un inici d'un camí per reduir les ràtios a les escoles d'aquest país; tindrem escolarització, per a les famílies, gratuïta a l'infantil 2; tindrem una nova aposta, una aposta per repensar tot el model de la formació professional; una nova aposta per donar les eines, totes les millors eines, als nostres mestres per tal que puguin fer la seva feina el millor possible dins de l'aula, i això passa bàsicament per acompanyar-los, passa per adaptar la formació, passa per adaptar tot el que requereixen per tal de, a nivell emocional també, acompanyar el seu alumnat.

I, per tant, a nosaltres el que ens ocupa, i el que ens seguirà ocupant dia rere dia, és ser útils als nostres centres educatius, al costat dels nostres mestres i al servei del nostre alumnat.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, conseller. El proper punt de l'ordre del dia, el catorzè punt de l'ordre del dia, ja he comentat al començament que havia estat ajornat fins a la propera sessió plenària a petició del Govern i del grup interpellant.

Ara, abans de suspendre la sessió fins demà a les nou, només voldria fer menció de les darreres informacions que ens arriben de l'incendi forestal de Roses. Tal com ens han comunicat els Bombers i també m'ha fet saber la presidenta de la Junta Rectora del Parc Natural del Cap de Creus, semblaria que l'incendi ja està estabilitzat. I, per tant, transmetre el meu agraïment, i que també és el de tota la cambra, de ben segur, a tots els efectius –i voluntaris, naturalment– que estan lluitant encara contra les flames. Extremar les precaucions en l'estat de sequera dels nostres boscos és molt important i, per tant, seguir escrupolosament totes les restriccions i mesures que portin a evitar incendis com el que ara ja ha quedat estabilitzat.

Suspenem la sessió fins demà a les nou, i fem el minut de silenci a la façana del palau. Moltes gràcies.

La sessió se suspèn a tres quarts de sis de la tarda i set minuts.